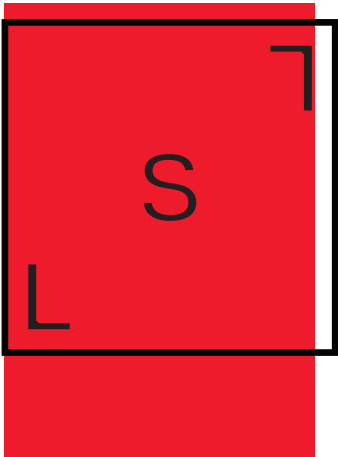

Eja ta shohësh vetminë

Come and see loneliness

Lorik Sylejmani

Eja ta shohësh vetminë / Come and see loneliness

11.04.2018 - 12.05.2018

Katalogu - Catalogue:

Botues – publisher:

4 Galeria Kombëtare e Kosovës
National Gallery of Kosovo

Tekstet / texts:

Arta Agani, Labinot Kelmendi

Intervista / interview:

Rina Krasniqi

Fotografitë / Images:

Enver Bylykbashi

Përkthimi dhe lektura / Translation and proofreading:

Jehona Xhaferi

Dizajni / Design:

Trembelat

Shtypi / Print

VIPRINT

Viti / Year: 2018

Ekspozita dhe katalogu janë realizuar me mbështetje nga Ministria e Kulturës,
Rinisë dhe Sporteve / The Exhibition And Catalogue Are Supported by the
Ministry of Culture, Youth and Sports:

Republika e Kosovës
Republika Kosova-Republic of Kosovo
Qeveria e Kosovës-Vlada Kosova-Government of Kosovo
MINISTRIA E KULTURËS RINISË DHE SPORTIT

Sponzorë Medial / Media Sponsors:

Stafi i Galerisë Kombëtare të Kosovës- National Gallery of Kosovo staff:
Arta Agani, Drejtoreshë -Director; Zeni Ballazhi, Kurator-Curator; Mexhide
Maxhuni, Zyrtare për financa -Finance officer; Lirije Buliqi, Zyrtare e lartë
administrative -Senior administrative officer; Naim Spahiu, Koordinator për
ekspozita -Coordinator for exhibitions; Enver Bylykbashi, Fotograf profesional
-Professional photographer; Skender Xhukolli, Teknik për ekspozita -Exhibition
technician; Rrahman Bislimi, Teknik për ekspozita/Mirëmbajtës i objektit
-Exhibition technician /Building caretaker; Xhevat Rrahimi, Kujdestar i sallës
ekspozuese -Exhibition hall attendant; Valdet Sylja & Mentor Abdullahu, roje nate
-security guards

Lorik Sylejmani

Eja ta shohësh vetminë/

Come and see loneliness

foto / photo: Atdhe Mulla

Artistët janë gjithnjë të
angazhuar për të shkruar
një histori të hollësishme
të së ardhmes sepse ata
janë të vetmit persona
që e njohin natyrën e së
tashmes

- Wyndham Lewis.

Artists are always
engaged to write a
detailed history of the
future because they are
the only persons who
know the nature of the
present

– Wyndham Lewis

Eja ta shohësh vetminë

... është ftesë për të hyrë në botën e Lorik Sylejmanit, mjeshtërisht të shfaqur para nesh në ekspozitën e tij vetanake me titull poetik. Titull ky, që nuk guxon të anashkalohet pa e marrë parasysh. Ne mund ta kuptojmë këtë titull në formë ftese, ose si një parashikim çuditërisht të errët të së ardhmes së njerëzimit, ose si një manifestim të vetmisë si një gjendje njerëzore jo domosdoshmërisht të keqe. Sido që ta kuptojmë, nuk do të gabojmë.

Ftesa e Lorikut i drejtohet kujtdo: si atyre që e njohin vetminë dhe vijnë për të kërkuar gjëra të përbashkëta, ashtu edhe atyre që nuk e ndiejnë vetminë, që të njihen me të dhe më pastaj të vendosin se a është vetmia tragjedi e njeriut bashkëkohor, apo ndoshta është interpretim melankolik i vetes.

Gjëja e parë që duhet marrë në konsideratë, që në mënyrë korrekte ta përjetojmë veprën e tij, është fakti se Sylejmani, duke na rikujtuar të kaluarën, e nominon vetminë si vetinë kryesore të njerëzimit sot, aq të rëndësishme sa të jetë thelbi i kësaj ekspozite. Pikturat por edhe veprat tjera të tij përmbajnë idhujt që i kishim dikur (Lou Reed në Dirty Blvd, Duchamp, Laurie Anderson, Laibach) dhe lojërat që luanim me amballazhe të lezetshme dhe ushqime të bukura (Bananet, Supa e Warholit) që na ndihmonin t'i ikim vetmisë. E vërteta është se, kjo është krejt çka ne dëshirojmë: të ikim nga vetmia. Çfarëdo që bëjmë, çdo ditë, çon kah kjo.

Megjithatë, Loriku na tërheq vërejtjen se nuk ka ikje, sepse jetojmë në një botë të çmendurisë digjitale dhe smart-phoneve, egoizmit të institucionalizuar dhe dashurisë ndaj vetes. Veprimet që bëjmë për t'i ikur ndjenjës së vetmisë, në fund rezultojnë me kthim të sërishëm tek vetmia, sepse ne jemi grupe individësh që ngadalë kthehen kah bota e brendshme e tyre.

E që, sipas artistit, nuk është bash fundi i botës.

Ai mëton të na tregojë një domethënie të re të vetmisë, dhe në sytë e tij, ajo nuk është një mallkim apo fatkeqësi e paralajmëruar. Është bekim në formë arti që hap vështirime të reja. Të jep mundësi të dëgjosh rrahjen e zemrës sate dhe të lexosh botën e qetësisë dhe simbolet e saja. Simbole këto, që materializohen në punën e Lorikut në formë tejet minimale, e që mund

t'i shohim qartë në veprën thelbësore të kësaj ekspozite, videon "Pse s'vjen ta shohësh vetminë".

Kjo prezencë qenësore dhe jo-figurative njerëzore zbërthehet në pjesëza më konkrete dhe realistike të ekspozitës. Edhe pse asnjëherë nuk i ik natyrës tejet private, pos paraqitjes së figurës së vetë artistit dhe pjesëtarëve të familjes së tij si ikona nostalgjike të vendosura strategjikisht, ai shpesh bën edhe digresione të imëta drejt botës së jashtme si element ndikues.

Patjetër duhet kuptuar gjeneratën e artistëve të cilës i takon Sylejmani, për të parë kombinimin e pazakonshëm të elementeve në ekspozitë, që variojnë prej amballazheve deri te reliktet e socializmit: ai i takon një gjenerate të cilën do ta quaja *Change-gen*, të cilës madje i kushtova një ekspozitë, Muzeu i Memories, 2015: "... pra muzeu jonë është një muze i artefakteve emocionale dhe sensuale, në një mënyrë është konceptualizim i kujtesës sonë. Ndryshime shoqërore, ekonomike, politike, lokale, globale, ndryshime sistemesh, qeverish, tranzicione prej një sistemi shoqëror në tjetrin, rishkrime të historisë, zhvendosje të dhunshme – krejt këto ndodhën gjatë jetës së kësaj gjenerate. Thënë shkurt, jemi një gjeneratë e tranzicionit në të gjitha aspektet e jetëve tona. Pastaj shtrohet pyetja: Çfarë ndikimi patën këto ndryshime në botën e një artisti? Për më tepër, a ishin këto ndryshime faktor esencial që formojnë një burim inspirimi për tu rishfaqur si formë arti me vlerë? Ne provuam të përgjigjemi në këto pyetje por njëkohësisht edhe të gjejmë ndërlidhjen mes krejt asaj që ne jemi sot, nën peshën e kujtesës kolektive."

Loriku dhe gjenerata e tij ishin fëmijët e parë Kosovar që provuan shijen hyjnore të Coca-Colas, dhe admiruan shishen e saj të bukur belhollë. Ishim ne të parët që iu ekspozuan çmendurisë reklamuese të të 80-tave, reklamave televizive dhe ngritjes së figurës së konsumatorit. Amballazhet e bukura konsideroheshin si relikte të një kohe të dominuar nga dizajni që së shpejti do ta mbizotëronte botën.

Artisti u tërhoq nga ky tundim i ëmbël dhe u bë dizajner. Ani pse në karrierën e tij, qartë e diferencon krijimtarinë artistike nga dizajni, ekziston ndikim i konsiderueshëm të cilin mund ta

shohim në veprat e tij të ndjeshme ndaj relacionit art-produkt, e që është një dilemë e përhershme për dizajnerët - se cila nga to është më e rëndësishme.

Deklarata e tij “Arti Imiton Jetën” është koment sarkastik ndaj artit që trajtohet si mall i dedikuar për shitje të suksesshme, me piktura skajshmërisht dekorative që përmbajnë imazhe të mallit tërheqës për konsumatorët, dhe ndonjëherë ngjyra vibruese në lojëra optike.

Edhe atëherë kur Loriku vë në pyetje ose komenton prezencën e tepruar në ikonave bashkëkohore dhe konsumerizmin, ai gjithmonë kthehet për t’iu kundervënë atyre me këndvështrimin e tij që përmban elementin e paevitueshëm të nostalgjisë. Qartë deklaron se ikonat janë ashtu siç ne dëshirojmë që të jenë ato, në veprën e tij 3M, ku Mona Lisa dhe Merilini janë të zhvendosura kah ikona më e rëndësishme për të: Nëna.

Po i njëjti element shfaqet te video “Rabini”, ku shkojmë në kohën kur videot muzikore ishin të rralla. Kënga e bendit të tij të preferuar Bankrot, “Rabini”, nuk kishte linjë vizuale. Dhe Loriku vendos që ta kombinojë atë me video amatore nga dasma e dajës së tij, incizuar përafërsisht në të njëjtën kohë. Në video paraqitet artisti si fëmijë i socializmit.

Ekspozita “Eja të shohësh vetminë” artisti përfundon duke tërhequr vëmendjen kah vetja si vëzhgues i pazëshëm i çmendurisë konsumatore dhe integritetit të komprometuar njerëzor, duke u distancuar nga to me një barrierë vetmie si faktor i refleksionit të thellë.

Arta Agani

... is an invitation to Lorik Sylejmani's world, masterfully shown to us in his solo exhibition with a poetic title. It is a title that mustn't be taken for granted and without consideration. We can either contemplate this title/invitation as an oddly obscure prediction of the future of humanity, or as a celebration of loneliness as a not-necessarily bad human condition. We would not be wrong in any case.

Lorik's invitation is addressed to everyone: those who know what loneliness is, to come and find common grounds; and to those that do not feel loneliness, to be introduced to it and then decide whether it is the tragedy of the contemporary human, or a melancholic interpretation of self.

First thing to be considered in order to correctly contemplate his work, is that by nostalgically reminding us of the past, he nominates loneliness as the main trait of today's human, important enough to be the core of this exhibition. His paintings contain images of idols that we used to have (Lou Reed in Dirty Blvd, Duchamp, Laurie Anderson, Laibach) and games we used to play with pretty packages and beautiful food (bananas, Warhol's soup) that helped us escape loneliness. Indeed, that is all we want: an escape from loneliness. All we do, every day, leads to that.

However, Lorik warns us that there is no escape from it because we live in a world of digital madness and smartphones, institutionalized egotism and self-love. Everything we do to escape from feeling lonely, finally results with loneliness after all because we are groups of individuals turning slowly towards our inner worlds.

Which is not the end of the world, after all, the artist says.

He wants to show us a new meaning of loneliness, and through his eyes loneliness is not a curse or a foretold disaster. It is a blessing in the form of art that opens new views. It gives you a possibility to hear your own heartbeat and read the world of silence and its signs. These signs are materialized in Lorik's work in a very minimal form, which we can see clearly in the core work of the exhibition, the video "Won't you come and see

loneliness.”

This essential non-figurative human presence breaks down to more concrete and realistic particles of the exhibition. Although it never escapes from being very private, in addition to images of the artist and his family members as strategically placed icons of nostalgia he also makes slight digressions toward the outside world as an influence.

One must understand the generation of artists that Sylejmani belongs to, in order to perceive the unusual combination of elements in the exhibition that range from packaging to socialism relics: he belongs to a generation I would like to address as the change –gen, to which I dedicated an exhibition concept -Museum of Memory, 2015: "...hence our museum is a museum of sensory and emotional artefacts - in a way, conceptualization of our memory. Social, economic, political, local, global changes, changes of systems, governments, transitions from one social system to another, rewritings of history, even forced settlement – all this happened during the lifetime of this generation. Simply, we are a generation of transition in all aspects of our lives. Then the question occurs: What impact have these changes had in the world of an artist? Moreover, were these changes and events an essential factor that would form a source of inspiration and would eventually manifest itself as a substantial art form? We tried to answer these questions and to find the connection of all that we are now, with the burden of collective memory.”

Lorik and his generation were the first Kosovo children to feel the glorious taste of Coca cola and admire its beautiful bottle with a waistline. We were one of the first that were exposed to advertising frenzy of the eighties, TV commercials and the rise of the consumer figure. Beautiful packages were considered relics of a design dominated era that was soon going to take over the world.

The artist got caught into this sweet temptation and became a designer. Although in his career he distinguishes his art career from design, there is considerable influence that we

can see in his works that are sensitive to the relation of art and product, which is also an everlasting dilemma for designers, as to which is more important.

His statement “Art Imitates Life”, is a sarcastic comment on art being treated as goods for market success, with excessively decorative paintings that contain consumer-luring goods, and at times, vibrant colours in optical games.

Even when he questions or comments the superfluous presence of contemporary icons and consumerism, he always comes back to oppose them with his own view with an inevitable element of nostalgia. It is obviously stated that icons are what we want them to be, in his 3M work, where Mona Lisa and Marilyn are turned deliberately to face his most important icon: Mother.

The same element shows up in the video “Rabini”, where we are brought back to the time when music videos were a rarity. His favourite band, Bankrot’s song, “Rabi”, had no visuals, so Lorik decided to combine it with an amateur video of his uncle’s wedding, taken approximately in the same period. The video shows the artist as a child of socialism.

In the “Come and see loneliness” exhibition, the artist ends up drawing attention to himself as a silent observer of consumer madness and compromised human integrity, distancing himself from it with a barrier of loneliness as a factor of deep reflection.

Arta Agani

Rastësisht në rrjetet sociale u takova me veprën e Lorikut. Gjëja që më befasoi në shikim të parë ishte inspirimi i tij nga kundërkultura e New York-ut dhe, në veçanti, emri provokativ i veprës “Endi, ky është Merlin Monro im”. Ndonëse bendet që dominonin shijet e mia vinin prej skenës së New York-ut, por, që të më atakonte sentimentin New York-ez në hapësirën artistike të Prishtinës ishte një shok për mua. Kështu, gjëja e parë që më erdhi në mendje ishte të njihesha me artistin, ta takoja punker-in me ironi angleze dhe shpejt u njoftova me të. Por, në këtë moment të shkrimit dua ta vras autorin që ta lind publikun (improvizim nga Roland Barthes, koncepti “Vdekja e Autorit”); publikun jo-të zgjedhur, e as kritik, por publikun i cili e ndjen veten pjesë të veprës për një moment; momentin që prodhon arti, si kodifikim i iracionalitetit njerëzor.

Nëse analizojmë veprën e Lorikut në planin estetik, vepra e tij është mjaft hibride, ajo shtrihet mes ekspresionizmit abstrakt dhe artit postmodern. Kjo është edhe pika e konfliktit që konceptualizon veprën e Lorikut, konflikti mes vetes dhe tjetrit. Nëse e vështrojmë veprën e tij, vetja na vjen si relativizëm postmodern, ku përditshmëria dhe momenti janë pjesë konstituive e veprës së tij. Ndërsa tjetri në aspekt të ekspresionizmit abstrakt që është revoltë kundër standardeve dhe shablloneve, si kthim kah thjeshtësia fëmijërore. Siç pohon E.M Gombriç në librin e tij Historia e Artit “... të gjithë besonin në nevojën për t’iu nënshtruar shtytjeve të brendshme spontane”.

Rastësia është nocioni adekuat që e përshkruan historinë e artit bashkëkohor, e kësaj gracke as vepra e Lorikut nuk mund t’i arratiset. Rastësia është nocioni i cili përshkruan realitetin e brendshëm dhe të jashtëm të veprës së Lorikut (atë që biologu francez Jacques Monod-i e përshkruan kështu: Njeriu e di që në fund është i vetmuar në pafundësinë mospërfillëse të gjithësisë prej së cilës ai ka dalë vetëm rastësisht); ku ngjyrat, intervenimet artistike, shpjegojnë në mënyrë elegante sharmin e hapësirës së vdekur industriale, të cilën Loriku mundohet ta ngjallë përmes kaosit të tij artistik. Kjo është ajo që kritiku amerikan Ray Bradbury e quan: vetëdije e re posthumaniste” (Citimi

është marr nga libri i Hans Bertens, “Koncepti i Postmodernes”, OM, Prishtinë, 2015). Ku nevoja për ta tejkaluar artin elitist modernist, prodhon gjendjen e re spontane që është vija lidhëse mes postmodernes dhe kundërkulturës (Hans Bertens).

Vet Loriku e konceptualizon artin e tij si harmoni totale të tingujve që shkrihen në ngjyra dhe prodhon një hapësirë të re urbane. Hapësirë në të cilën nuk mund të komunikohet përmes gjuhës sepse është e mangët për shpjegimin e realitetit kompleks. Hapësira e re urbane që, njëkohësisht, është niveli më i lartë i komunikimit dhe përmes refleksionit krijon stimulimin e ri inter-komunikativ.

Reciklimi i Përditshmërisë

Ripërpunimi i lëndëve të papërpunuara është njëra ndër format e artit bashkëkohor, ku artisti me një teknikë të hollë intervenon në sendin e gatshëm (Marcel Duchamp, Roy Lichtenstein, Jasper Johns, etj). Këto teknika janë influencë e veprës së Lorikut, i cili përmes kreativitetit që posedon transponon realitetin dhe përditshmërinë e tij në vepër arti.

Në veprën “Endi, ky është Merlin Monro im”, Loriku përmes ngjyrave dëshiron ta riciklojë përditshmërinë si revoltë ndaj jetës monotone. Aty shihen lëndë të papërpunuara sikurse kanaqja e cila njëherazi tregon agjentin kryesor të veprës - përditshmërinë. Momenti është shumë i rëndësishëm në këtë vepër e cila dekodohet përmes një meta-gjuhe (gjuhët programuese të cilat paralajmërojnë botën kibernetike). Kjo influencë në vepër është nga bendi gjerman Kraftwerk i cili përmes muzikës elektronike projekton një distopi robotike. Në fakt edhe vetë vepra e Lorikut, në këtë rast përmes një mprehtësie provokuese, e prodhon një distopi (Huxley, Orwell, Bradbury). Përditshmëria që e jetojmë riciklohet përmes një realiteti fiktiv, i cili, duke mos qenë utopik, është distopi që shfaqet si revoltë ndaj autonomisë së ekskluzivitetit. ...që rebelohet kundër koncepteve tradicionale, “humaniste” të natyrës dhe funksionimit të artit (Hans Ber-

tens, Koncepti i Postmodernes, OM, Prishtinë, 2015). Riciklimi i realiteti është momenti posthumanist i përditshmërisë distopike që përbën këtë vepër.

Arti postmodern në këtë vepër ngjason me konceptimin e kritikes amerikane Susan Sontag, e cila artin postmodern e përkufizon kështu: Arti postmodern thjesht është dhe duhet të jetë i përjetuar. Arti modernist i referohet një kuptimi të fshehur prapa sipërfaqes së tij. Arti postmodern e prezanton veten si sipërfaqe. Kjo vepër në mënyrë shumë të natyrshme përfaqëson veten pa ngarkesën e kuptimit si një esencë e cila i jep vlerë asaj. Kjo vepër i largohet gjykimit të vlerësimit dhe kuptimësisë, sepse ajo përfaqëson veten dhe nuk ka nevojë për interpretim. Në formën eksplicite të saj, ajo paraqet anti-artin, ose anti-intelektualin. Pjesa konstituive e veprës është përditshmëria, e cila konkretisht shpreh edhe relativizmin, gjakftohësin e subjektit brenda kësaj vepre karshi infeksionit ideologjik.

Vepra “Cyberportrait” është një portret i cili në mënyrë eksplicite e delegjtitmon konceptin romantik të portretit dhe të bukurës, këtu është edhe mjeshtëria ironike dhe sentiment i anti-artit, si revoltë ndaj formave të etabluara si vlera në art. Kjo vepër në mënyrë vulgare e shpërfaq konceptin e bukurisë kibernetike si eksplozion i brendësisë. Ku hapësira përshkruan shkrirjen e teknologjisë me art (Susan Sontag), dhe kjo shkrirje e ri-prodhon një ndijim të ri, që i nënshtrohet një hapësire të re komunikuese e cila është më e drejtpërdrejtë dhe më aktive. Atë që Marshal McLuhan pohon se: Në çdo fushë, qoftë kjo shkencë apo e dijeve humane, artisti është ai që kupton implikimet e veprimeve të veta dhe të shkencës së kohës ku jeton. Artisti është njeriu me vetëdije integrale”

Punk, JO Pop Art

Muzika është pjesë integrale e veprës së Lorikut. Bendet si: Velvet Underground, Laurie Anderson, Bauhaus, Laibach janë tinguj minimalistë që pësojnë metamorfozë në veprën e tij. Veprat

titullohen sipas emërimit të këngës ose bendit, gjë që tregon se çfarë ndikimi ka muzika në artin e tij. Format të cilat paraqiten në këto vepra si sipërfaqe kanë atë që mund ta quajmë: ekspresionizëm abstrakt i një imagjinate konkrete. Format eksplicite që Loriku ka zgjedhur ta përshkruaj muzikalitetin e brendshëm, bën që këtë pjesë të artit të tij ta kuptosh vetëm përmes muzikës Punk.

Vepra “O Superman” është inspiruar nga kënga e Laurie Anderson, kjo vepër në mënyrë abstrakte e përshkruan botën e konsumit masiv. Coca-Cola dhe topi i bejsbollit janë elementet me të zakonshme në shoqërinë perëndimore, ato që janë *trademark* i shoqërisë së konsumit, që gjithashtu janë sinonim i kësaj. Kjo vepër përfaqëson revoltën ndaj kësaj dhe shoqërisë së konsumit, njëherazi ky është refuzimi artistik, që si background të vetin e ka punkun si liri e përjetimit të brendshëm. Coca-Cola në këtë vepër ka ngjyrën e kaltër, si improvizim rebelues ndaj riprodhimit masiv. Një vepër tjetër që në mënyrë shumë spontane tregon karakterin rebelues të punk kulturës në veprën e Lorikut është vepra “Walk on the Wild Side” e inspiruar nga kënga me po të njëjtin e emër e bendit eksperimental amerikan Velvet Underground të cilët e kishin ikonën e Pop art-it, Andy Warhol, si producent të tyre. Kjo vepër paraqet subjekte të cilat rebelohen ndaj realitetit, ose ajo që njihet në studimet e pop-kulturës si: degeneration (degjenerim), që përmes muzikës mundoheshin të arratiseshin nga normat që kornizonin konceptimin mbi shoqërinë.

Vepra “Boogie Woogie - PRN-LND-PRN” është arratisja nga trashëgimia e surrelizmit, nga koncepti i “pikturës së kulluar”, katrorët që nuk janë në harmoni të plotë, e që paralajmërojnë atë klithmën që E.H Gombrich e quan: “shkaravina foshnjore të periudhës para se fëmijët fillojnë të sajojnë figura”- kjo është e madhështia e thjeshtësisë së kësaj vepre, e cila është model i ekspresionizmit abstrakt që përmes formave të thjeshta rrëfen gjendje komplekse. Ky lloj i pikturimit është trashëgimi e artit të lindjes, më saktësisht artit kinez që ndikoi Amerikën e film viteve të 50-ta (Jackson Pollock, Franz Kline, etj). Vepra

tjetër “Duet Neoni” me motivacion ekspresionizmin abstrakt, përmes ngjyrës së gjelbër paraqet thjeshtësinë e para-gjuhës, e e gjithë kjo harmonizohet me vijat që përshkruajnë fëmijën tek Zarathustra që është burimi i kreativitetit.

Përfundimi

Konceptualizimi i kësaj pjese të artit përfundon në heshtjen e pangarkuar të fëmijës, qenie e cila nuk i nënshtrohet asnjë konvencioni shoqëror. Vepra e Lorikut është udhëtim në pafundësinë që konkretizohet në imagjinatën e një të çmenduri, sepse vetëm të çmendurit mund të fluturojnë lirshëm.

Labinot Kelmendi, filozof

I encountered by chance Lorik's work in social media. What surprised me the most at first glance was his inspiration from New York's counter-culture and especially the provocative title of his work "Andy, he is my Marilyn Monroe". Although, my taste is dominated by bands coming from New York scene, I was shocked to be attacked by the New York sentiment in Prishtina artistic space. Thus, the first thing that came to my mind was to get to know the artist, to meet the punker with British irony; and soon I met him. However, at this point of writing I want to kill the author to give birth to the audience (improvised from Roland Barthes, the concept "The death of the Author"); the non-selected audience, nor critique, but the audience which feels as part of the work for a moment; the moment which is produced by art, as a codification of human irrationality.

If we analyse Lorik's work from an aesthetic level, his work is quite hybrid, it extends between abstract expressionism and post-modern art. This is also the point of conflict which conceptualizes Lorik's work, conflict between oneself and the other. If we observe his work, oneself comes as post-modern relativism, where daily life and the moment are constitutive parts of his work. While, the other as an aspect of abstract expressionism which is the revolt against standards and patterns, as a return towards childlike simplicity. As E.M Gombrich states in his book *Art History* "... everybody believed in the need to submit to inner spontaneous impulses".

Coincidence is the adequate notion which describes the history of contemporary art, and even Lorik's work cannot escape from this trap. Coincidence is the notion which describes the inner and outer reality of Lorik's work (the one that French biologist Jacques Monod describes as: Human knows that in the end he is lonely in the indifferent vastness of universe where from he emerged only coincidentally); where colour, artistic interventions, elegantly explain the charm of dead industrial space, which Lorik tries to revive through his artistic chaos. This is what American critic Ray Bradbury calls: new posthuman consciousness" (The quote is taken from the book of Hans

Bertens, "The Idea of Postmodern" OM, Prishtina, 2015). When the need to overcome modern elitist art produces the new spontaneous condition which is the link between postmodern and counterculture (Hans Bertens).

Lorik himself conceptualizes his art as total harmony of sounds merging in colours and produces a new urban space. A space where one can't communicate through language because it is deficient for explaining the complex reality. The new urban space which is the highest level of communication and at the same time creates the new inter-communicative stimulation through reflection.

Recycling the Daily Life

Reprocessing the unprocessed material is one of contemporary art forms, where artist with a fine technique intervenes in a readymade item (Marcel Duchamp, Roy Lichtenstein, Jasper Johns, etc.). These techniques are the influence of Lorik's work, who transposes his reality and daily life in art work with the creativity he possesses.

In the work "Andy, he is my Marilyn Monroe", Lorik wants to recycle the daily life through colours as a revolt towards monotonous life. There you can see unprocessed material like tin can which at the same time shows the main agent of the work – daily life. The moment is of high importance in this work which is decoded through meta-language (programming languages warning the cyber world), the influence in this work is from the German band Kraftwerk, which projects a robotic dystopia through electronic music. In fact, even Lorik's work in this case, produces a dystopia through a provoking sharpness (Huxley, Orwell, Bradbury). The daily life we live is recycled through a fictional reality, which, being non-utopian is a dystopia expressed as a revolt against the autonomy of exclusivity. ... that rebels against traditional, "humanist" concepts, of art's nature and function (Hans Bertens, The idea of postmodern, OM, Prishtina, 2015). Recy-

cling the reality is the post-humanist moment of dystopic daily life that comprises this work.

Postmodern art in this work resembles the concept of American critic Susan Sontag, who defines postmodern art as: Postmodern art is simple and should be experienced. Modern art refers to a hidden meaning in its surface. Postmodern art presents itself in the surface. This work represents itself in a very natural way and without the burden of understanding as an essence which gives value to it. This work distances from the judgment of evaluation and meaning, because it represents itself and does not need interpretation. In its explicit way, it expresses anti-art, or anti-intellectual. The constitutive part of the work is daily life, which namely expresses also the relativism, the equanimity of the subject within this work as opposed to the ideological infection.

The work "Cyber portrait" is a portrait which explicitly delegitimises the romantic concept of portrait and beauty, here is present also the ironic mastery and the anti-art sentiment, as a revolt against established forms as value in art. This work reveals the concept of cyber beauty in a vulgar manner as an inner explosion. Where space describes the merging of technology with art (Susan Sontag), and this merging re-produces a new feeling that submits to a new communication space which is even more direct and active. This is what Marshal McLuhan states: In every field, be it science or human knowledge, the artist is the one who understands the implications of his actions and of science of the time he lives in. Artist is the human with integral consciousness"

Punk, NOT Pop Art

Music is an integral part of Lorik's work. Bands like: Velvet Underground, Laurie Anderson, Bauhaus, Laibach are minimalist sounds that undergo metamorphosis in his art. His works are titled according to a name of a song or a band, which shows the

influence music has in his art. Forms that are shown in these art works have in their surface what we may call: abstract expressionism of a real imagination. Explicit forms which Lorik has chosen to describe the inner musicality, makes it possible to understand this part of his art only through Punk music.

The art work “O Superman” is inspired from the song of Laurie Anderson; this art work describes the world of massive consumption in an abstract manner. Coca-Cola and the baseball are the most common elements in the western society, they are the trademark of the consumption society, which is also the synonym of kitsch. This art work represents the revolt against kitsch and the consumption society, and at the same time is an artistic rejection, which as its background has punk as a freedom of inner experience. Coca-Cola in this art work is of blue colour as a rebellious improvisation against massive reproduction. Another art work which shows the rebellious character of punk culture in a very spontaneous manner in Lorik’s works is the art work “Walk on the Wild Side” inspired by the song with the same title from the American experimental band Velvet Underground, whose producer was the Pop-art icon, Andy Warhol. This art work presents subject rebelling against the reality, or what is known in pop-culture studies as: degeneration, where they were trying to escape from the norms framing the concept of society through music.

The art work “Boogie Woogie – PRN-LND-PRN” is an escape from the surrealism heritage, from the concept of “pure painting”, squares which are not in full harmony, and which foretell the cry that E.H Gombrich calls: childlike scrabble form the period before children start to compose figures” – this is the greatness of simplicity in this art work, which is the model of abstract expressionism that tells about the complex situation through simple forms. This kind of painting is the inheritance from eastern art, namely Chinese art which influenced the American movies of 50s (Jackson Pollock, Franz Kline, etc.). The other art work “Duet Neoni” (Neon Duet) with abstract expressionism as motive, through green colour represents the

simplicity of pre-language, and all this is harmonised with lines describing the child in Zarathustra, which is the source of creativity.

Conclusion

Conceptualizing this part of art ends with the unburdened silence of a child, a being that doesn't submit to any social convention. Lorik's art work is a journey in the vastness materialized in the imagination of a lunatic, because only lunatics can fly freely.

Labinot Kelmendi, philosopher

Rina Krasniqi

Lorik Sylejmani ka banuar në lagjen Ulpiana, në Prishtinë gjatë gjithë jetës, i rrethuar me banesat e hirëta të arkitekturës socialiste, që sipas tij e karakterizojnë qytetin e Prishtinës dhe i japin atij sharm. I lindur në vitin 1972, Sylejmani është artist vizuel që në punën e tij flet për kulturën urbane dhe tema të tjera sociale dhe përdorë medime të ndryshme të shprehjes si piktura, dizajni grafik, instalacioni dhe videoarti.

Ai ligjëron histori të dizajnit dhe brendit dhe udhëheq emisionin e tij autorial PilotUnderground në radio, ku flet për muzikën, që është një aspekt i rëndësishëm në punën e tij si artist.

Veprat e tij janë shfaqur në ekspozita të shumta ndërkombëtare si së fundmi në Imago Mundi – Benetton Collection, Qendra Kulturore në Sarajevë (2017), SCOPE Miami (2015), Exposure, Pavilion Richelieu, Louvre Museum në Paris (2014) etj.

Tani, për njëzet vjetorin e karrierës së tij artistike, ai do të shfaqet në Galerinë Kombëtare të Kosovës me një ekspozitë retrospektive të quajtur “Come and see loneliness! / Eja ta shohësh vetminë!” ku ai e fton publikun që ta kërkojnë një pjesë të vetmisë në veten e tyre.

RK: Është e qartë që muzika ka një rol shumë të rëndësishëm në punën tënde. Ke qenë edhe pjesë e një bendi që është quajtur Strofollogu i Gugutkës. Më trego për referencat e tua muzikore, prej kur ke filluar të mireshe me muzikë dhe me punk apo me lifestyle'in punk – nëse mund me themi kështu.

LS: Gjatë fundviteve të 80-a dhe fillim të 90-ave, me Gëzim Krasniqin – Majorkën, Besim Lutollin – Becin dhe me Tomorr Gjinovcin – Belbën kishim formu një bend që quhej Strofollogu i Gugutkës. Bënim punk. Në të vërtetë këta të tre kanë pasur një bend më herët dhe këngët e tyre ishin pak a shumë rock. Kur u futa në bend dhe filluam të bënim prova për koncerte bashkë, arrita ta ndryshoj qasjen. Të gjitha ato këngë i ktheva në punk. Bile kishim një këngë veç me një rresht tekst

dhe një rresht refren. Rreshti ishte: Aga Haki, djali i ri; ndërsa refreni ishte: Vëllau i Ramës! Kaq. Kemi qenë bendi i parë punk shqiptar! Diku në një kasetë i kemi të inçizuar si demo versione tetë këngë, si dhe dy përpunimet e këngëve: I'm waiting for the man nga Velvet Underground, Disorder nga Joy Division si dhe Zarjavele Trobente nga Lacni Franz.

RK: Me çka preokupoheshin Strofollogu i Gugutkës? Çfarë ishin brengat, apo nga çfarë zemëroheshit?

LS: Ne thjeshtë donim të bënim muzikë për vete, dhe ndoshta për një rreth të ngushtë. Disa nga tekstet e bendit tonë ishin veçse të shkruara para se të bashkangjitesha unë. Të gjitha qenë tregime personale por jo domosdoshmërisht përcaktuese për një kohë. Aga Haki, Nata, Rrospija, Inxhja, 44 shkallë, dhe Pantollat lara-lara ishin disa nga këngët e bendit, dhe mendoj se është mëkat që nuk janë inçizuar zyrtarisht edhe pse duke u bazuar në përvojat e bendeve tjera, nuk besoj që do lejohej të publikoheshin për shkak të censurës. Paramendojeni! Në fund të viteve të 80-ta në Kosovë të dëgjohej një këngë me këtë tekst:

‘E mjera ti e mjera
gaqicat vjerr te dera
taksirat une e pata
s’fjeta sa ke nata
Oj rrospi’

ose

“Mos inxhe mos
më nguc
mos inxhe se jom
tuc”

RK: Muzika apo arti konceptual arrijnë me tërënjë më shumë vëmendje për çështjet sociale? Cili medium është më i fuqishëm?

LS: Mendoj se muzika është një medium shumë i fuqishëm me të cilën mund të thuash shumë, por jo edhe ta ndryshosh botën, kjo s’ka ndodhë së paku gjer më sot! Artet në përgjithësi janë në një linjë me njëra tjetrën, dhe besoj që kanë një ndikim deri diku të njëjtë.

RK: Çfarë muzike ke dëgjuar duke u rritur?

LS: Jam rritur në një familje ku është dëgjuar muzikë e mirë, nga të gjitha zhanret. Prindërit e mi kanë dëgju rock, pop, shansona, muzikë të lehtë qytetare, ato burimore shqiptare, opera etj. Derisa njëri prind ka dëgjuar Bee Gees, tjetri i ka pasur për zemër Betales. Apo derisa njëri Elvisin e Charles Aznavurin, tjetri Chuck Berryn dhe Stonsat e deri te vendorët Dervish Shaqa, Riza Blaca, Liri Rasha, Tefta, Sabri Fejzullahu, Liliana Qavollin e shumë e shumë të tjerë. Natyrisht, s’kisha nga ja mbaja. Edhe unë u dashurova në muziken e këtyre muzicientëve që nga shkolla fillore.

RK: Cila ka qenë LP e parë që e ke blerë, dhe cili bend ka pasur më së shumti ndikim në formimin tënd?

LS: Për herë të parë në moshë shumë të re e kam blerë LP Blondie and the Hunters. Albumin e pata blerë në një shitore ku shiteshin kaseta, LP-ja, dhe instrumente muzikore, - ai dyqan gjindej përfundi hotel Grand-it në Prishtinë. Ishte një ndër pikat më të preferuara të mia në qytet të cilën e vizitoja shumë shpesh.

E bendi që ma ka ndryshuar komplet pikëpamjen për jetën dhe filozofinë e të menduarit e jetuarit ka qenë produkti machesterian Joy Division. Kam qenë në vitin e parë të shkollës së mesme. Ia dhash një shokut të klasës një kasetë të zbraztë dhe duke e ditur se kishte një fqinj që posedonte në koleksionin e vet qindra albume bendesh, i thash se do doja shumë të më bënte ai inçizimin e cilit do album të Siouxsie and the Banshees. Kaseta ishte 90 minutshe. Kur ma solli shoku kaseten isha tejet i lumtur ta dëgjoja Siouxien, mirëpo ajo më e bukura ishte se fqinji i shokut tim si “dhuratë”, ma kishte inçizuar edhe një bend tjetër, në anën B të kasetës shkruhej Joy Division. Mund ta paramendosh se sa i hutuar kam qenë dhe sa i çuditur kur e kam ndëgjuar për herë të parë atë kasetë. Aty më është këputur komplet filmi! Më asgjë nuk ishte e njetë! Disa muaj më vonë nga po i njëjti njeri e kisha blerë albumin e bendit Gang of

Four. E pata grithur pllakën e gramafonit duke e dëgjuar nga 50 herë në ditë këngën Paralyse, të cilën e dëgjoj edhe tash kohë paskohë. Disa vite më vonë u njoha me Velvet Underground dhe krijimtarinë e Warhol-it. Prej vitit të katërt të shkollës së mesme prapë përjetoj një shok kulturor kur dëgjoj këngën O Superman të Laure Andersonit, ndërsa po të njetin vit, si dhuratë më kishte bërë nëna ime dy kaseta të bendit Laibach me albumet Simpathy for the Devil dhe Let It be që ishte përpunim industrial i albumit të lengjendarve The Betales dhe kjo si duket ishte një moment nostalgjie i nënës sime, pasi që në mesin e viteve 60', ajo kishte qenë në koncert të The Betales në Londër ose Birmingham - as asaj si kujtohej më saktë ku.

RK: Pos dyqanit ndër Grand, cilat ishin pikat tjera të preferuara për ty në qytet në atë kohë?

LS: Unë dhe Gëzimi (Majorka) tentonim të sillnim frymën underground përmes projekteve tona artistike që shumica nga to kanë ndodhur në shupën e shtëpisë së tij, një vend që më ka frymëzuar shumë, kjo shtëpi gjindej në lagjen e Kacallarëve. Fatkeqësisht ajo më nuk ekziston, në atë hapësirë është ndërtuar një objekt shumëkatësh, dhe me të ka ikë gjithashtu një pjesë shumë e rëndësishme e një fryme më off qe jemi munduar ta sjellim në qytet. Në kohën time gjithashtu ka qenë Kurrizi si hapësirë ku secili kishte mundësinë të gjejë kafiterinë e tij të preferuar.

RK:Me jakne të lëkurës, xhinse dhe maica të bendeve që i përmende në rrugët e Prishtinës në fundvitet e 80' dhe vitet e 90', a ka qenë vështirë në atë kohë të jesh punker në Prishtinë?

LS: Dua të jem i sinqertë: Punk skena nuk ka ekzistuar kurrë në Prishtinë! Kemi qenë ne si bend Strofologu i Gugut-kave dhe vite më vonë bendi KEK. Me kaq përfundon çdo gjë sa i përket punkut në këtë qytet. Mund të ketë patur pas luftës ndonjë tentativë, por nuk e di. Ndërsa new wave e rryma të tjera ka pasur. Gjurmët me ca këngë, Vivien, Ëndrrat Moderne dhe Bankrot që më shumë kanë qenë Ol Punk.

Gëzim Krasniqi / Majorka, 2000

Prishtina në atë kohë ka qenë një qytet që po rritej dhe ndikimet muzikore vinin direkt nga MTV. Sot, thridhjetë vite më pas, kur dëgjoj ndonjë këngë nga ajo kohë, e që atëherë i quanim me shaka “limunada”e kuptoj ndikimin latent të MTV-së pasi që shpesh e zë vetën duke i kënduar shumicën e këngëve përmendësh. E din atë këngën Video killed the radio star, kjo është pikërisht çfarë MTV-ja bëri.

E tash, të themi shoqëria jonë kanë qenë 50% adhures të pop-it dhe 50% adhures të këngës burimore shqipe, mund ta paramendosh sa ke qenë i pranuar si punker në shoqëri, aq më tepër nëse ke dashur ta përvetësosh imazhin e punkut për të cilën po flet ti. Më kujtohet kur i lyva flokët me ngjyrë të kuqe.

RK: Pse të kuqe?

LS: Nuk e di, mbase ka qenë e vetmja që e kam gjetur në shtëpi! Ka qenë diku viti 1988, të gjithë më shikonin çuditshëm kur ecja nëpër qytet, edhe pse Violeta Regjepagiqi i kishte thyer disa tabu në lidhje me këto gjëra më herët, mirëpo une isha mashkull, dhe flokët e kuqe ishin shumë të pazakonta në një shoqëri socialiste siç kemi qenë atëherë, e kuqja ishte e rezervuar për diçka tjetër, për një klasë tjetër. Por, edhe ata individë që kanë dëgju punk, e kanë qenë pak, janë dukur shumë normal në imazh, bile shumica prej tyre kanë qenë student të elektros! A mund ta paramendosh?

RK: Të rinjët mund të njohin nga Radio, ti ke një emision që quhet PilotUnderground në Radio Kosova 2. Çfarë muzike lëshon më dëshirë sot dhe pse ke vendosë me punu pikërisht në radio?

LS: Si fëmijë shtrihesha para tranzistorit, apo edhe para kasetofonit dhe e shikoja pandërprerë. Prisja ti zija tinëzishte ata njërezit e vegjël që janë futur në atë kuti. Isha i bindur se aty rrijnë e punojnë njerëz të vegjël si nëpër përralla. Gjithashtu influencë kishin edhe tregimet e babait se si kishte dëgjuar çdo

natë në një transistor të markës Philips, Radio Luxemburgun nga ku kishte mësuar shumë për muzikën botërore. Momentet që i kishte përjetuar duke dëgjuar emsione të ndryshme në kohën kur ishte student janë tregime të paharruara për mua. Pastaj e kujtoj kur për herë të parë më kishte marrë në Radio Prishtinë, u ndjeva sikur jam në një hapsirë kosmike, një botë surreale. Kur u bëra të mendoja për vetën fillova të dëgjoja, Radio Prishtinën kanalin e dytë dhe kohë pas kohe Radio 501 të Kroacisë dhe Radio Študentin e Lubjanës, por ndonjëherë edhe Radio Kukësin dhe Tiranën, sa për për patriotizëm.

Prindërit kur vizitonin ndonjë shtet në perëndim e dinin se patjetër duhej të më sillnin albume bendesh qoftë në kasetë apo LP dhe kështu fonoteka ime rritej. Kisha një numër të konisdrueshem albumesh new wave, punk, post punk, alternative, eksperimenatal. Një ditë vendosa të mendoja për një emsion dhe bëra një listë prej katërmbedhjetë këngëve dhe përpilova si koncept disa tekste të cilat lidheshin me bendet. E quajta Alter Ego. Më dhanë mundësinë të inçizoja një pilot program dhe komisioni i Radio Kosovës menjëherë e pranoi. Më caktuan datën e emitimit, por pastaj u dëbuan punëtorët nga radio dhe u futën masat e dhunshme, e krejt kjo mbeti një dëshirë e parealizuar. E di se emsionin e pata filluar me këngën Orange Crash nga REM. Pas luftes u kyqa në Radio Blue Sky, tashmë Radio Kosova 2 ku për pesëmbëdhjetë vite punoj në emsionin autorial Pilot Underground i cili është një vazhdimësi e Alter Egos. Është interesante se mediumi i radios është diçka që të merr dhe vështirë të lëshon.

RK: A mund t'i përmendësh disa nga artistët që të frymëzojnë ty dhe punën tënde?

LS: Gjithmonë kam tentuar që të mos inspirohem apo ndikohem nga ndonjë artist. Secili që mirret me këtë e di se është e pamundur. Edhe une ricikloj! Kam përcjellur shumë punë nga artistë gjithandej botës. Është një dhomë në Tate Modern në muret e së cilës janë të varrura punët në formate të mëdha të

një hataje prej artisti qe quhet Rothko. Fort kisha pasur dëshirë disi të hapet një vrimë në pikturat e tij dhe të hyj brenda. Se ke idenë çfarë ndjenje më jep gjithëherë puna e këtij njeriu. Hockney gjithashtu. Ndërsa, si një lloj inspirimi mund ta quaj edhe atë që lidhet me punën, por edhe me qasjen intelektuale të Marcel Duchamp. E përmbysi botën e artit dhe e la në meshirën e fatit, fatit të mirë!

RK: Kurse librat, e filmat?

LS: Kur isha në moshën tënde, beso apo jo, në Prishtinë ka qenë një trend shumë i lezetshëm për të lexuar shumë. Sa më shumë lexoje aq më shumë diskutohej për ato libra, me një fjalë ishte shumë in. Vajzat e gjeneratës sime, shumë shpesh ke mundur ti shohësh rrugëve me libra ose duke lexuar në kafenet apo ëmbëltoreset e kohës. Jo sikurse sot që rrijnë të ngujuara në smartphone-at e tyre. Këtu patjetër duhet t'i përmendi stripat dhe revistat e ndryshme për muzikë, film dhe shkencë të cilat ishin shumë të popullarizuara.

Si student gjatë viteve 60', babai im kishte shkuar në Londër për të punuar gjatë pushimeve verore dhe për ta përmirësuar gjuhën angleze. Me t'u kthyer kishte blerë ca rroba për vete dhe familjarë. Por ai gjithashtu kishte sjellur dy thasë me libra të cilat i kishte marrë me vete ndërsa dy thasë tjerë i kishte nisur me postë. E kujtoj kanë qenë libra të shtëpisë botuese Pinguin.

Po mundohem të ta veçoj ndonjë autor dhe ja që më sillen me qindra sosh në mendje, por do e veçoja Lotreamonin, një djalosh që vdiç si 24 vjeçar, për mua një nder kryeveprat e letërsisë botërore, po e përkthej lirshëm Persekutuesi i të Plotfuqishmit. Më pas i takova dhe u fascinova me ekzistencialistet, patsaj me bitnikët, pastaj haikun. Ndërsa sa i përket letërsisë shqipe, ne, fatkeqësisht shumë më vonë do ta kuptojmë se në mesin tonë kemi pasur një njeri gjeni të letrave, njeriun që e dua pafundësisht Musa Ramadanin.

Për filmat, e pëlqej punën e Woody Alenit, Jarmuschit, Tarantinos, Wendersit, Almodovarit, e Larsit. Me interesojnë

edhe filmat që kanë të bëjnë me fantashkencën, sepse më intereson se deri ku ka arritur fantazia njerëzore dhe zhvillimi teknologjik përmes efekteve.

RK: Në videon tënd “Won’t you come and see loneliness” e ndëgjojmë zërin e lehtë të erës dhe i shohim gjethet dhe degët e një druni duke vallëzuar me të. A mund të më tregosh pak më shumë për këtë video?

LS: Nuk jam ndonjë adhurues i poezisë, mirëpo kur e pata zbuluar poezinë bit dhe haiku kisha mendu: Ok, kjo është ajo çfarë kam kërkuar krejt kohën. Kur e kam vizituar Japoninë, e kam kuptuar edhe më thellë filozofinë e poezisë haiku, zenin. Tri rreshta sa treqind faqe! Kohë pas kohe kam lexuar shumë haiku dhe disa nga to i kam pasur si mantra. Kam menduar shumë për kuptimin që ato mbajnë në vete, jo për porosinë prozaike që çdo vepër letrare e ka, por thelbin e saj, dhe kam ardhur në përfundim se secila nga to, edhe nëse flet për beharin apo peshkun në ujë apo bretkocën që kërcen në pellg apo gjethen që bie natyrshëm nën pemën, të gjitha në esencë flasin për vetminë, secila në menyren e vet. Duke analizuar pjesë nga rreshtat e poezive haiku të Bashos, kam rikrijuar një tregim të shkurtër për vetminë. Prandaj në video kam insistuar që vetmia të jetë aq e dukshme sa që secili ta shoh prezencën e saj. Çfarëdo eksperience që na servon jeta, është një fat universal që si qenje njerëzore na përcjellë vetmia. Kam insistuar pikërisht që gjatë tërë kësaj videoje ta paraqes këtë fakt si ndjenjë përjashtimi, dhembjeje e brendshme dhe e ngadalshme.

RK: Ti je autor i disa dokumentarëve, një nga ta për Glastonbury Festival. A mund të na tregosh më shumë për këtë dokumentarë?

LS: Kam përjetuar dhe jetuar Glastonbury-n. Aty e kam kuptuar se si funksionon një industri muzikore në plotë kuptimin e fjalës. Prej oragnimzimit, mbulimit të hapësirës publike dhe individuale, logjistikës, dhe seriozitetit në organizim. Nuk mund

të përshkruhet aq mirë, Glastonbury, duhet të jetohet! Është një festival i magjisë, festival i një krahineje në Mbretërinë e Bashkuar afër Uellsit ku njerëzit janë të prirë për magji. Fundja është vendi i Druidëve dhe Stonehedge-it. Vendasit i besojnë akoma mitit se aty diku është i varrosur edhe mbreti Arthur. Personalisht gjatë viteve në festival kam pasur rastin të shoh artistë që kanë shënuar fëmijërinë time, por edhe ata të mainstream-it, super yjet dhe shumë çka tjetër si pjesë zyrtare artistike e festivalit. Edhe vet isha pjesmarrës me një ekspozitë në festival. Thash, është i magjishëm, vetëm mund të jetohet dhe përjetohet!

RK: Në punën tënde mund ta shohim edhe ndikimin e qytetit. Çfarë përfaqson qyteti për ty, vendi ku jeton?

LS: Ky qytet është një kakofoni bizarre arkitektonike dhe si i tillë si duket do mbetet sa të jetë i banuar! Ndoshta për këtë do bëhemi të njohur gjithandej. Është e çuditshme se njerëzit që jetojnë këtu dhe ata të cilët e vizitojnë qytetin, gjithsesi duan të kthehen sërish. Une kam raport love and hate me të. As nuk je që e urren, edhe pse në esencë e urren, por as nuk je që nuk e don, sepse e don dhe disi kur largohesh nga qyteti për ca ditë, prap ke dëshirë të çuditshme ti rikthehesh.

RK: Është përshtypja që nuk e ke ekspozuar punën tënde në Prishtinë për një kohë të gjatë. Kur ka qenë hera e fundit? Tani do të shfaqesh në Galerinë Kombëtare të Kosovës me ekspozitë retrospektive? A ka qenë e rastësishme apo e ke planifikuar ta bësh këtë rikthim, dhe pikërisht në Galerinë Kombëtare të Kosovës, institucionin më të rëndësishëm të artit në vend?

LS: E vërtetë, kjo ekspozitë është ekspozita ime e parë pas luftës në qytetin tim të lindjes. Fundviteve të 90-ta para publikut të Prishtinës jam paraqitur me dy ekspozita personale. Ndërsa në kohë të fundit, kam marrë më tepër pjesë në ekspozita ndërkombëtare. Nga kërkesat e sugjerimet e shumta të miqëve, kolegëve, familjarve dhe të tjerëve vendosa që në njëzet

vjetrorin e krijimtarisë sime artistike të kthehesha edhe një herë me një ekspozitë e cila do përmbajë piktura, grafika, dizjane, instalacione si dhe dy videoarte.

RK: Pasi që ekspozita do të mbërthej në vete 20 vjet të krijimtarisë tuaj artistike, po supozoj që ka qenë vështirë t'i përzgjedhësh veprat të cilat do të jenë pjesë e retrospektivës? Si ju ke qasur kësaj pune?

LS: Nuk ka qenë lehtë që nga tërë ajo çka kam punuar këto dy dekada të përzgjedhi vetëm 24 punime, janë shumë punë dhe shumë storie të cilat duhet të tregohen. Kryesisht jam nisur nga parimi që të ekspozoj vepra të cilat janë parë gjithandej në botë si dhe disa punë të reja të cilat i kam punuar këto tre vitet e fundit. Kanë mbetur edhe shumë të tjera të papara, por ato mund të shihen në web faqen time. Do e veçoj punimin e kravatës i cili në mesin e 2000 dizjaneve nga Europa juglindore ishte përzgjedhur të prezantohej si e treta në një ekspozitë ndërkombëtare. Kravatës në atë punë i kam dhënë funksion tjetër, atë praktik, pos aspektit estetik e festiv që e ka. Pastaj ciklin e punimeve që në një mënyrë do i quaja edhe new-rady-made, edhe pse nuk janë në esencë të tilla me titullin e përbashkët si cikël: Arti imitation jetën, si dhe ciklin e punëve me tingull – softwerin SoundForge, me të cilin punoj kohë pas kohe dhe përmban punët Marcelle Duchamp zbret shkallëve dhe God Save the Queen.

Të gjitha këto ndërthuren në mes vete në emrin Come and see loneliness! / Eja dhe shikoje vetminë!, e cila si e tillë besoj se do të prekë secilin dhe secili diku do e gjejë një pjesë të vetmisë së tij.

Prishtinë,
Mars 2018

Rina Krasniqi

Lorik Sylejmani lives in Ulpiana, a neighbourhood in Prishtina, where he has lived his entire life surrounded by grey apartment buildings of socialist architecture, which according to him characterise Prishtina and give it its charm. Born in 1972, Sylejmani is a visual artist who talks about urban culture and other social topics and uses different mediums to express himself such as: painting, graphic design, installation, and video.

He lectures design and brand history and runs his own radio show called Pilot Underground, where he talks about music, which is an important aspect in his work as an artist.

His work was exhibited in many international exhibitions, lately in Imago Mundi – Benetton Collection, Kulturni Centar in Sarajevo (2017), SCOPE Miami (2015), Exposure, Pavilion Richelieu, Louvre Museum in Paris (2014), etc.

Nevertheless, his work will now be shown at the National Gallery of Kosovo for his twentieth anniversary as an artist. The retrospective exhibition will be titled “Come and see loneliness!” where he is inviting the public to search for pieces of loneliness in themselves.

RK: It is clear that music has an important role in your work. You were also part of a band called Strofollogu i Gugutkës. Tell me about your music preferences, when did you start to make music and deal with punk or punk lifestyle - if I may put it like that.

LS: During the end of the 80s and beginning of the 90s, together with Gëzim Krasniqi – Majorka, Besim Lutollin – Beci and Tomorr Gjinovcin – Belba we formed a band called Strofollogu i Gugutkës. We played punk. Actually, the three of them had a band earlier and their songs were more or less rock. When I joined the band and we started rehearsing for joint concerts, I succeeded in changing their approach. I turned all those songs to punk. We had a song with only one line text and one line as refrain. The line was: Uncle Haki, young man; while the refrain

was: Rama's brother! That was it. We were the first Albanian punk band! Somewhere in a cassette, we have eight songs in demo version recorded, as well as two song remakes: I'm waiting for the man from Velvet Underground, Disorder from Joy Division as well as Zarjavele Trobente from Lacni Franz.

RK: What were the interests of Strofollogu i Gugutkës during the 80s and 90s? What were your concerns, or what made you angry?

LS: We simply wanted to make music for ourselves, and maybe for a close circle of people. Some of the lyrics of our band were already written before I joined. All were personal stories, but not necessarily specific or telling of a certain period of time. Aga Haki, Nata, Whore, 44 shkalle, and Pantollat lara-lara were some of the band's songs, and I think it is a pity they were not officially recorded although based on the experience of other bands, I doubt that they would be allowed due to the censorship. Imagine! In Kosovo, during the late 80s, to hear a song with the following lyrics:

(‘miserable you
your panties hanging on the door
it was my mishap
didn't sleep while it was dark
oh you whore’)

RK: Is it music or conceptual art that can attract more attention to social issues? Which medium is more powerful?

LS: I think that music is a more powerful medium through which one can say a lot, however one can't change the world with it. At least, this hasn't happened until now! Arts in general are in the same line, and I believe that up to a certain extend they have a similar impact.

RK: What kind of music did you listen to while growing up?

LS: I was raised in a family where good music from all genres was played. My parents listened to rock, pop, chansons, urban music, Albanian folklore, opera, etc. While one parent listened to Bee Gees, the other was fond of the Beatles. Or, while one liked Elvis and Charles Aznavour, the other liked Chuck Berry and the Stones, up to the local ones like Dervish Shaqa, Riza Blaca, Liri Rasha, Sabri Fejzullahu, Liliana Qavolli and many more. I clearly had no choice; I fell in love with the music of these musicians since primary school.

RK: Which was the first LP you bought, and which band influenced your upbringing the most?

LS: When I was very young I bought my first LP which was Blondie and the Hunters. I bought this album in a shop where cassettes, LPs and musical instruments were sold, - that shop was underneath Grand Hotel in Prishtina. It was my favourite site in town and I used to go there a lot.

While the band that completely changed my view on life and way of living was Joy Division. At that time I was a freshman in high school. I gave an empty cassette to a classmate knowing that he had a neighbour who had hundreds of albums from different bands in his collection, and I told him that I would really like if he could record whichever album from Siouxi and the Banshees. The cassette was a 90 minute one. When my friend brought the cassette I was very happy to listen to Siouxi. However the best thing was that his neighbour had given me a "gift", he had also recorded another band; in the B side of the cassette was written Joy Division. Now you can imagine how confused and surprised I was when I listened to it for the first time. That was the time when everything broke into pieces for me! Nothing was the same anymore! A few months later I bought the album of Gang of Four from the same person. I scratched the LP listening to the song Paralysed around 50 times a day, which I still listen to time after time. A few years later I got to know Velvet Underground and the works of Warhol. During my senior year of high school I experience another

cultural shock when I listened to the song O Superman from Laure Anderson; And during the same year, I received a gift from my mom, two cassettes of the band Laibach, albums Sympathy for the Devil and Let It be, which was an industrial remix of the album of the legendary Beatles. It seems that this was a nostalgic moment for my mother, since during the 60s she had been in a concert of The Beatles in London or Birmingham – she can't recall exactly where the concert was held.

RK: Besides the LP shop underneath Grand, what were your other favourite spots in Prishtina at that time?

LS: Gezim (Majorka) and I tried to bring an underground spirit through our artistic projects, and all of this happened in the storage room of his house, a place that inspired me enormously, which was situated in the Kacallar neighbourhood in Prishtina. Unfortunately, the house does not exist anymore, a multiple floor apartment building is build there now. Together with the house, a very important spirit of the city was brought down... There was also Kurrizi during my time, a space where everyone could find their favourite cafés.

RK: Walking in the streets of Prishtina during the 80s and 90s with a leather jacket, jeans and band shirts. Was it hard to be a punker in Prishtina during that time?

LS: I want to be honest: Punk scene never existed in Prishtina! We were into punk, Strofollogu i Gugutkave, and later the band KEK. This is where everything ends with regards to punk in this town. There might have been some initiatives, after the war, but I have no information about that. But new wave and other genres were very much present in the music scene. Gjurmët with several songs, Vivien, Ëndrrat Moderne and Bankrot, which were more Oi Punk.

At that time Prishtina was a town which was expanding and musical influences came directly from MTV. Today, thirty years from then, when I listen to a song from that time, which we at that time called "cheesy", I understand the latent influ-

ence that MTV had on people, since I often find myself singing most of those songs by heart. You know the song Video killed the radio star? This is exactly what MTV did.

Also, I think that 50% of our society was listening to pop at that time, and the other 50% to Albanian folk music. You weren't accepted as a punker in our society, and even less so if you wanted to embrace the punk image you are talking about. I remember when I dyed my hair red.

RK: Why red?

LS: I don't know, it might have been the only colour I found at home! It was somewhere around 1988. Everybody looked at me weirdly when I walked down the streets, even though Violeta Rexhepagiqi had already broken several taboos regarding these things. But I was a man, and dyeing your hair red was very unusual in a socialist society we lived at that time. Red was reserved for something else, for a different class. However, those people who listened to punk and who were just a few, had a very normal image / style; most of them were studying engineering! Can you imagine?

RK: Young people know you from the Radio, you have a show called Pilot Underground in Radio Kosova 2. What kind of music do you play today and why did you decide to work at the radio?

LS: As a child I used to lie down in front of the radio, or in front of our cassette-player. I waited to stealthily catch those tiny people who were inside that box. I was convinced that there are tiny people who live there, hang around and work, just like in the fairy tales. Also, I was influenced by my father's stories, telling me how he listened to Radio Luxemburg every night with a radio transmitter (Philips brand), and where he learned a lot about world music. Stories of moments he experienced listening to different shows when he was a student are unforgettable for me. I also remember when he took me for the first time to Radio Prishtina, I felt as if I was in a spaceship, a

surreal world. When I grew up I started listening to Radio Prishtina, channel two, and occasionally Croatia's Radio 501 and Ljubljana's Radio Študent, and also sometimes Radio Kukës and Tirana, just for patriotism's sake.

When my parents visited a country in the west they knew they had to bring me albums from bands, be it in a cassette or LP, and like that my collection was growing. I had a considerable number of new wave, punk, post punk, alternative, and experimental albums. One day I decided to think about a show and compiled a list of fourteen songs and drafted a concept of several texts that were linked with the bands and their songs. I called it Alter Ego. They gave me the possibility to record a pilot program and Radio Kosova's commission approved it immediately. They scheduled the broadcasting date, but then radio employees were expelled from their jobs and repressive measures were installed in the country, thus all of it remained just a dream that didn't come true. I know I started the show with the song Orange Crush from REM. After the war I started to work at Radio Blue Sky, now Radio Kosova 2 where I work for fifteen years now and produce my show called Pilot Underground, which is a kind of continuation of Alter Ego. I don't know, It is interesting the way radio grasps you and doesn't let you go.

RK: Can you mention some of the artists that inspire you and your work?

LS: I have always tried not to be inspired or influenced by any artist. Everyone dealing with this knows it is impossible. I recycle too! I have followed the work of many artists all around the world. In Tate Modern there is a room with the work of artist called Rothko. I would really like to open a hole in his paintings so I can get inside them! You have no idea what kind of feelings his paintings give me every time I see them. Hockney too. As a kind of inspiration I would also call Marcel Duchamp's work and intellect. He overthrew the world of art and left it at the mercy of fate, good fate!

Laurie Anderson, 2007

Vileta Rexhepagiqi, 2010

RK: What about books, movies?

LS: When I was your age, believe it or not, there was a very cute trend in Prishtina for reading a lot. People were reading and discussing books. Simply put it was very in. Very often you could see girls of my generation with books in the streets or reading in cafes or pastry shops of that time. It was nothing like today; today people are stuck in their smartphones. There were also comic books and different magazines about music, movies and science which were very popular at that time.

During the 60s, my father, who was a student during that time, went to London to work and improve his English during the summer. When he came back he brought some clothes he had bought for himself and other family members. However, he had also brought two bags of books he had taken with him and two others he had sent by mail. I remember they were books from Penguin publishing house.

I am trying to choose an author and hundreds of them are crossing my mind, however I would choose Comte de Lautreaumont, a boy who died at just 24 and wrote the masterpiece *Les Chants de Maldoror* (The Songs of Maldoror). Later on I met and was fascinated by existentialists, bitniks, and then with haiku. As far as Albanian literature is concerned, unfortunately we understood very late that we had a genius among us, the person I love dearly, Musa Ramadani.

As per movies, I like the work of Allen, Jarmusch, Tarantino, Wenders, Almodovar, and Lars. I am also interested in science fiction, because I am interested to know where human fantasy and technological developments have reached.

RK: We hear the light sound of the wind and we see the leaves and branches of a trees dancing to it in the video “Won’t come and see loneliness”. Can you tell us a little bit about this video?

LS: I am not a fan of poetry, however when I found bit and haiku poetry a thought came to my mind: Ok, this is what I was looking all this time. When I visited Japan, I understood

even better the philosophy of haiku poetry, zen. Three lines more than three hundred pages! Time after time I read a lot of haiku and some of them became like mantras to me. I gave a lot of thought to the meaning they carry with them, not about the message every literature piece has, but about its essence, and I came to the conclusion that each one of them, no matter whether they talk about blossoms, fish in the water, a frog hoping in a pond or a leaf falling naturally under the tree, - all of them essentially talk about loneliness. Analysing parts from Basho's haiku poetry, I recreated a short story about loneliness. Therefore, in the video I insisted to present loneliness so visibly in order for everyone to see and feel its presence. Whatever experience life serves to us, there is a universal fate that we as human beings are followed by loneliness. I wanted to present this as an inner, slow and painful feeling.

RK: You are the author of several documentaries, one of them about Glastonbury Festival. Can you tell us a little bit more about these documentaries?

LS: I experienced and fully lived Glastonbury. It was there I literary understood how music industries functions. I cannot do justice to it trying to explain it, Glastonbury must be lived! It is a festival of magic, a festival of a province in the United Kingdom close to Whales where people are inclined for magic. Moreover it is the place of Druids and Stonehenge. Local people still believe in the myth that King Arthur is buried there somewhere. Personally, during the years in the festival I had the chance to see artists who marked my childhood, as well as the mainstream ones, super stars and many more. I was also a participant in the festival with my own exhibition. As I said, it is magical; it can only be lived and experienced!

RK: We can see the influence of the city in your work. What does the city represent to you, the place you live in?

LS: This city is a bizarre architectonic cacophony, and as

such it seems it will remain until people live in it! Maybe we'll become famous for this all around the world. It is weird that people who live here and the ones who visit the city, always want to come back. I have a love and hate relationship with it. It always happens that when I leave for a few days, I have a weird wish to return.

RK: There is an impression that you haven't exhibited your work for a long time in Prishtina. When was the last time? You are now having a retrospective show at the National Gallery of Kosovo. Was this random or did you plan this comeback, and why exactly at the National Gallery of Kosovo, the most important institution of art in the country?

LS: It is true, this is my first exhibition in my hometown since after the war. During the late 90s I was presented before Prishtina's audience with two solo exhibitions. While, lately I took part mostly in international exhibitions. After many requests and suggestions from my friends, colleagues, family members and others I decided that for my twentieth anniversary of my artistic career to comeback once more with an exhibition which will include paintings, graphics, designs, installations and two videos.

RK: Since the exhibition will include 20 years of your artistic work, I guess it was difficult to select the works which will be part of the retrospective. How did you approach this?

LS: It was definitely not easy to choose only 24 works from all that I have done during these two decades. I feel that there are a lot of stories that need to be told. I was mainly led by the principle to show the works that were seen all over the world as well as some works I did during these last three years. There are a lot of works that remain unseen and they may be published in my webpage. I would distinguish the art work with the tie which was chosen among 2000 best designs from Southeast Europe to be presented as the third in line in an

international exhibition. In that work I gave another function to the tie, a practical one, besides the aesthetic and festive function it serves.

Then there is the cycle of works I would call the new-ready-made, even though they are not such in principle, with a joint title as a cycle: Art imitates life, as well as the cycle with sound - Sound Forge software, with which I work occasionally and which contains the works: Marcel Duchamp descending a staircase and God Save the Queen.

All these are linked with the title Come and see loneliness! and I believe that as such it will touch everyone; And that everyone will find somewhere inside them a part of their own loneliness.

Prishtina,
Mars 2018

Arti
imiton
jetën

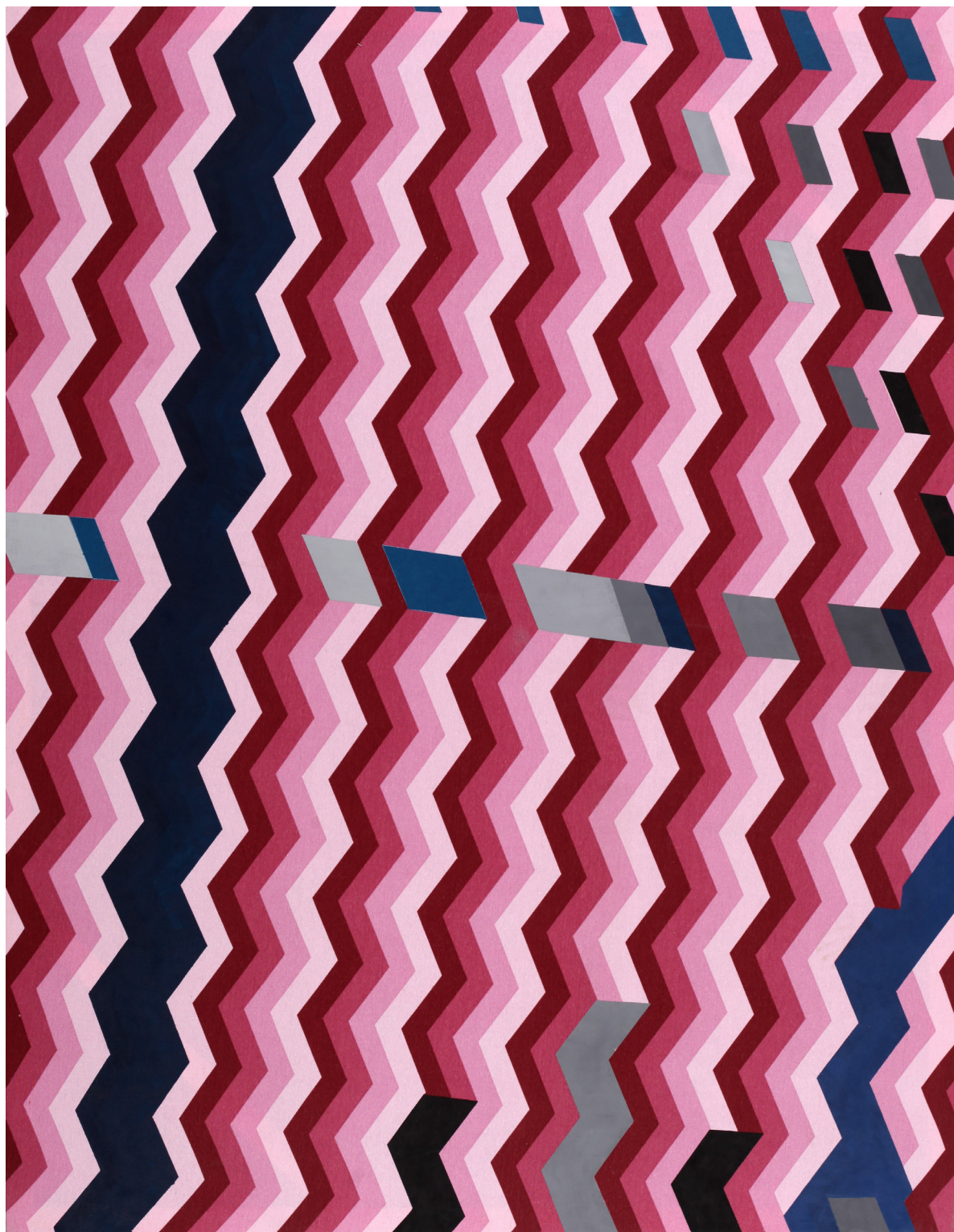
S
L

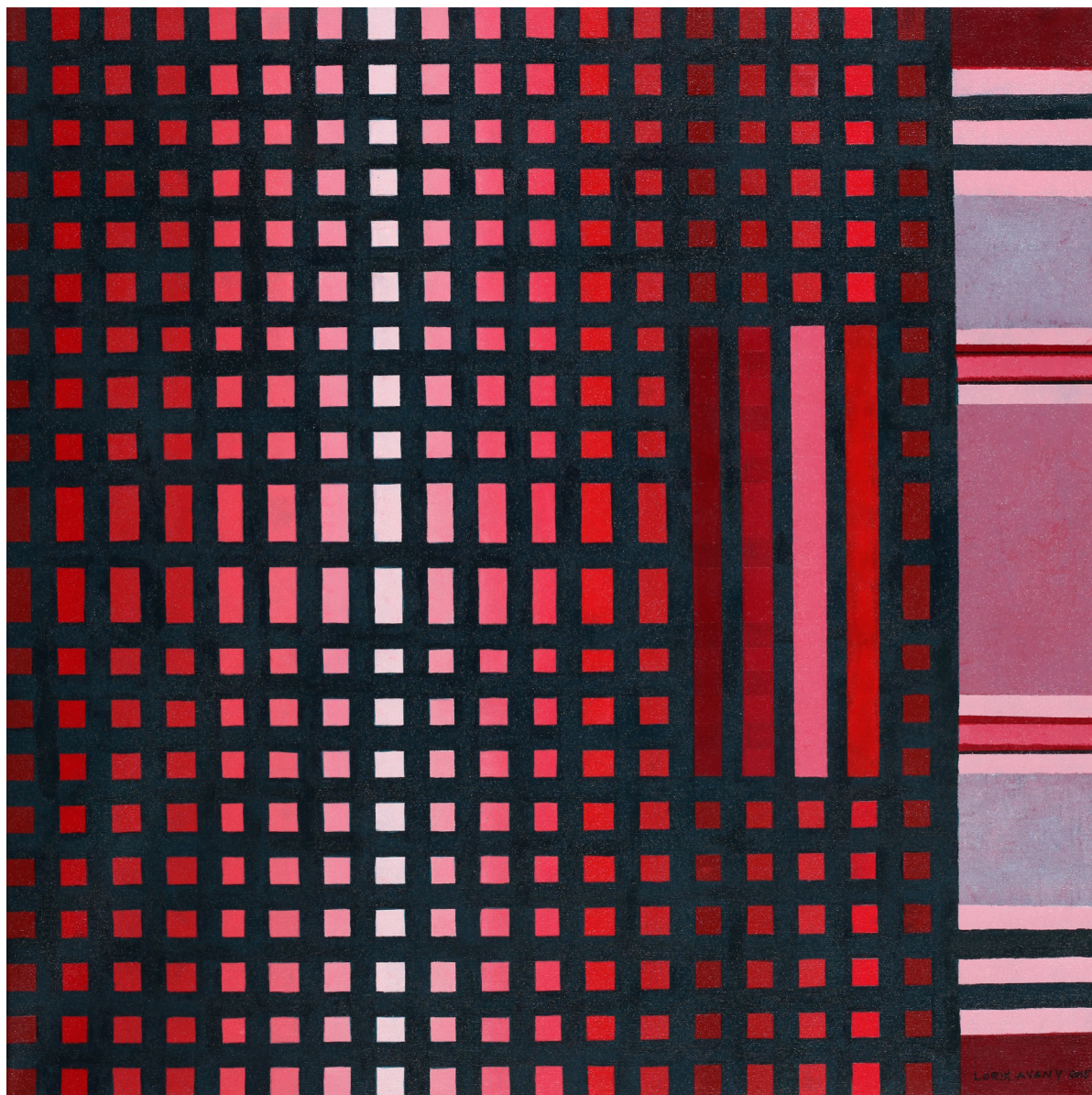

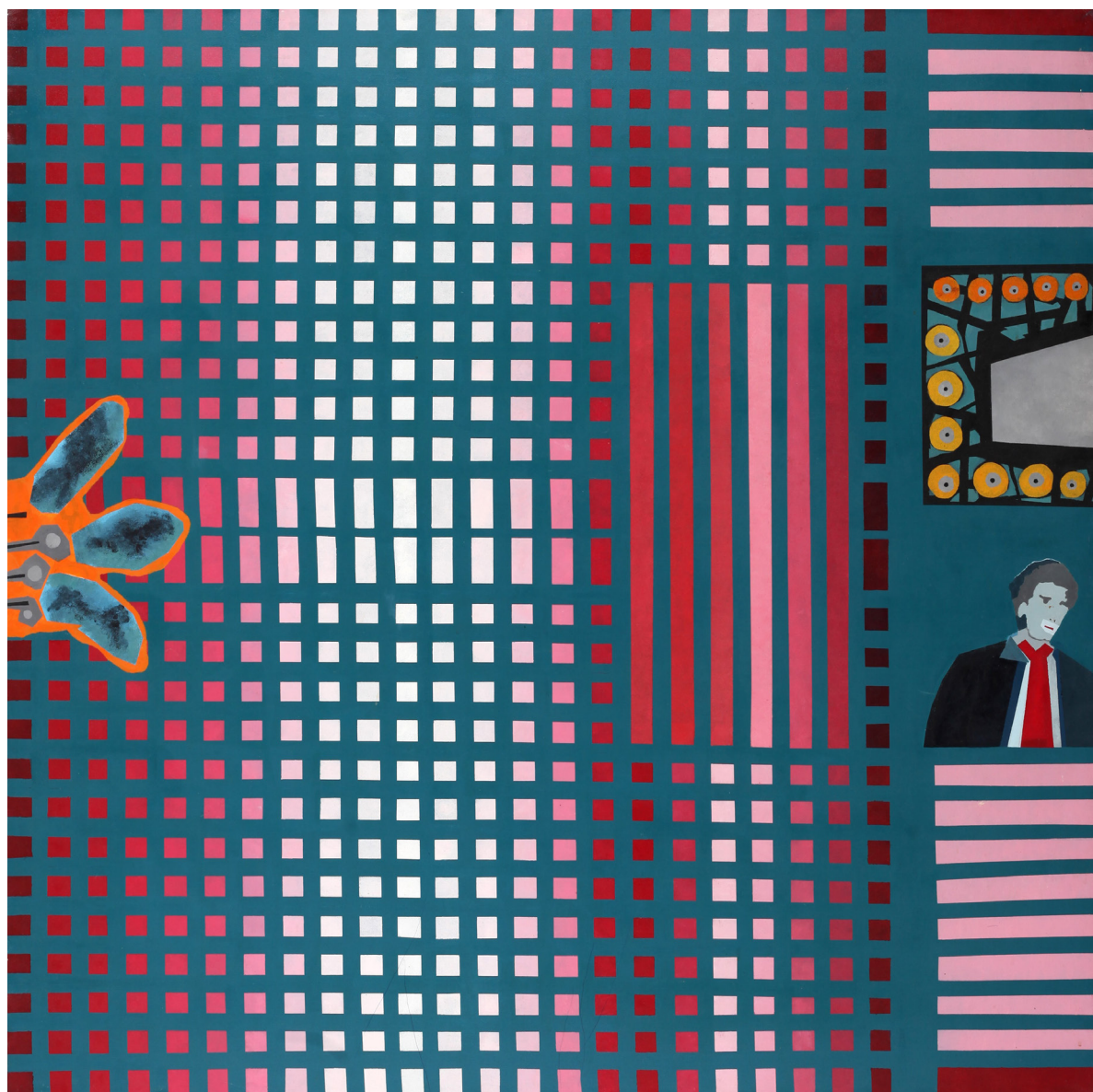
Art
imitates
life

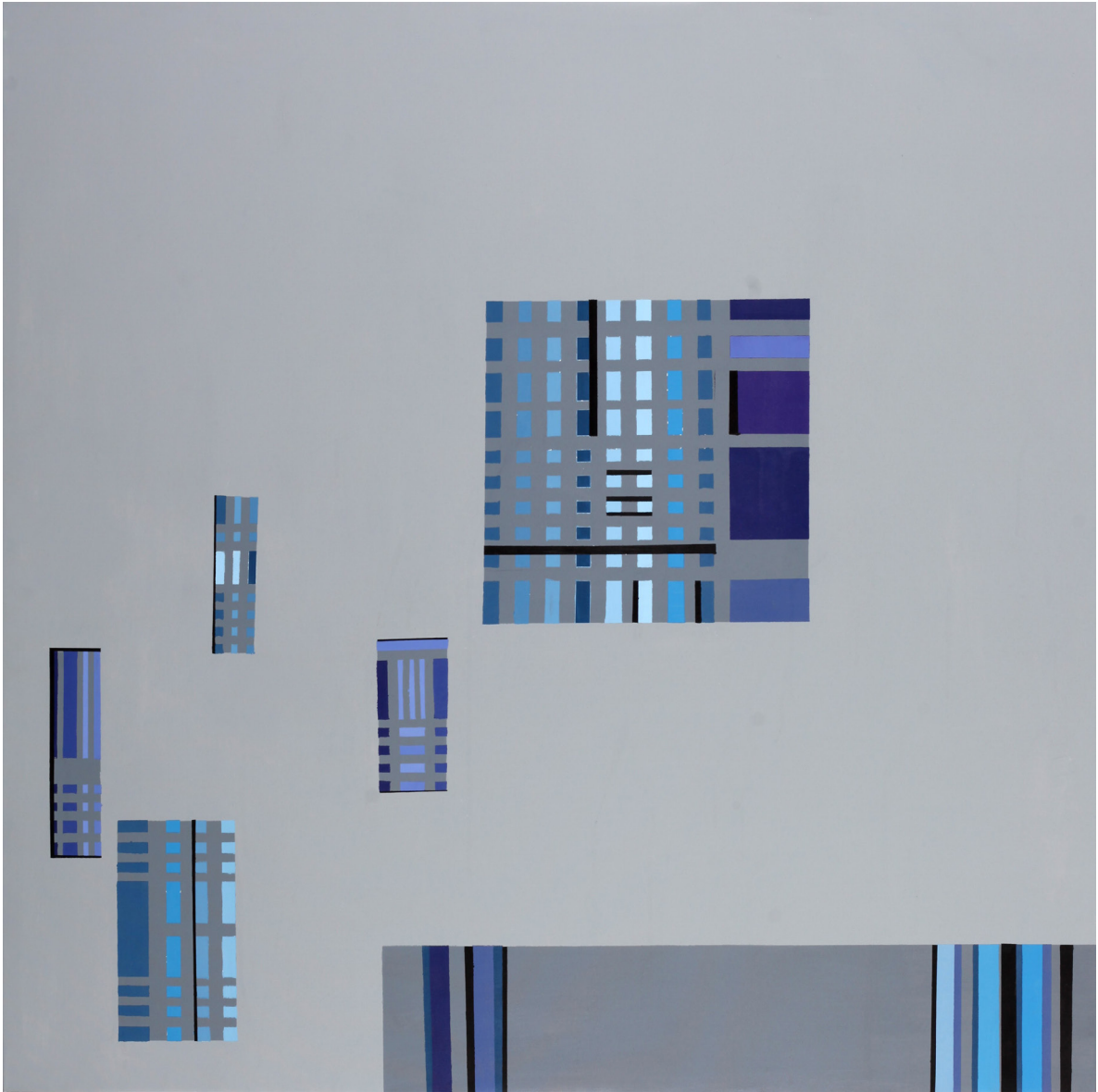

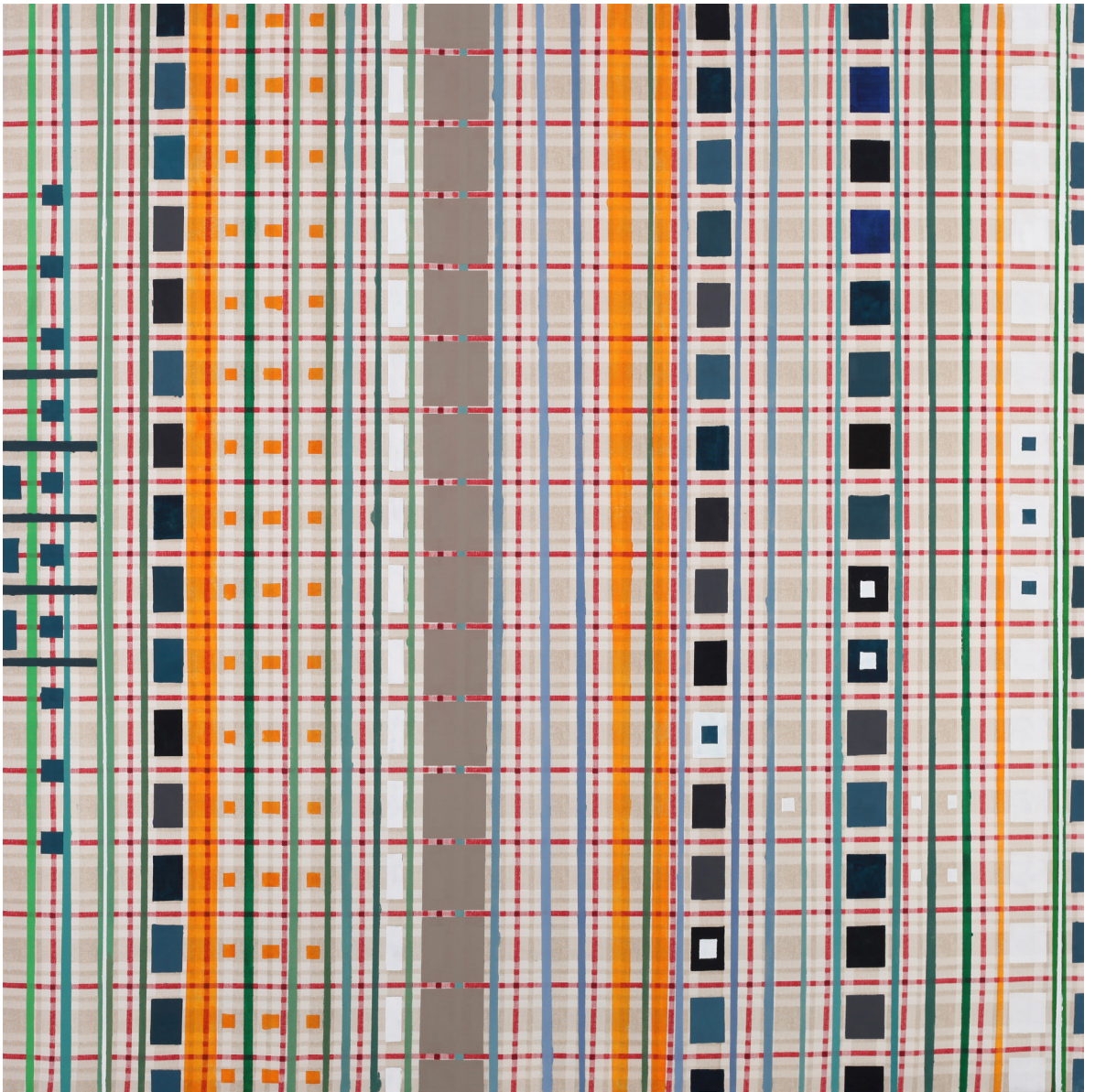

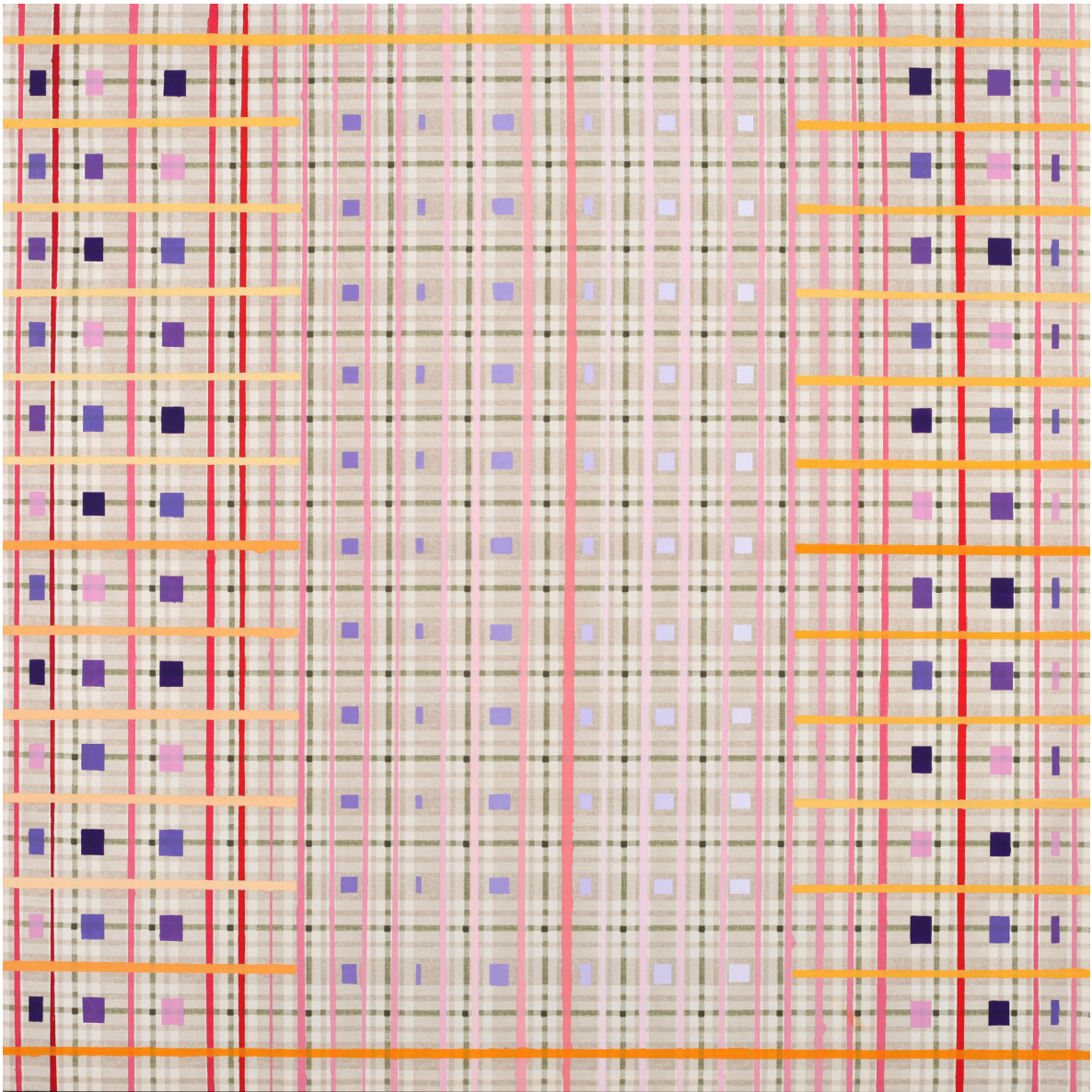

Dhoma e
Laurie
dhe Lou

S
L

Room of
Laurie
and Lou

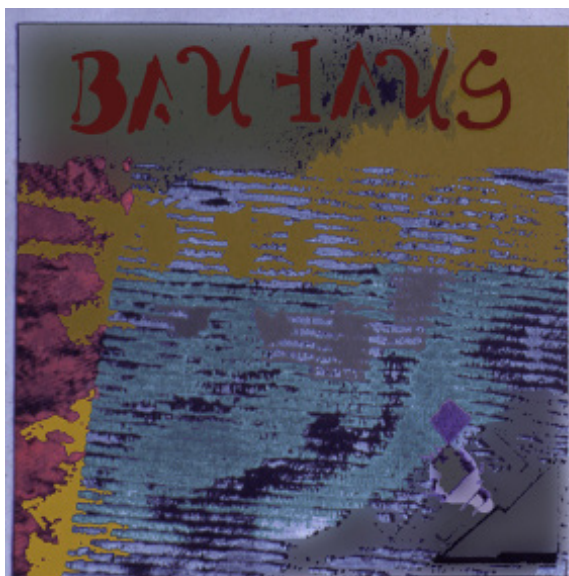

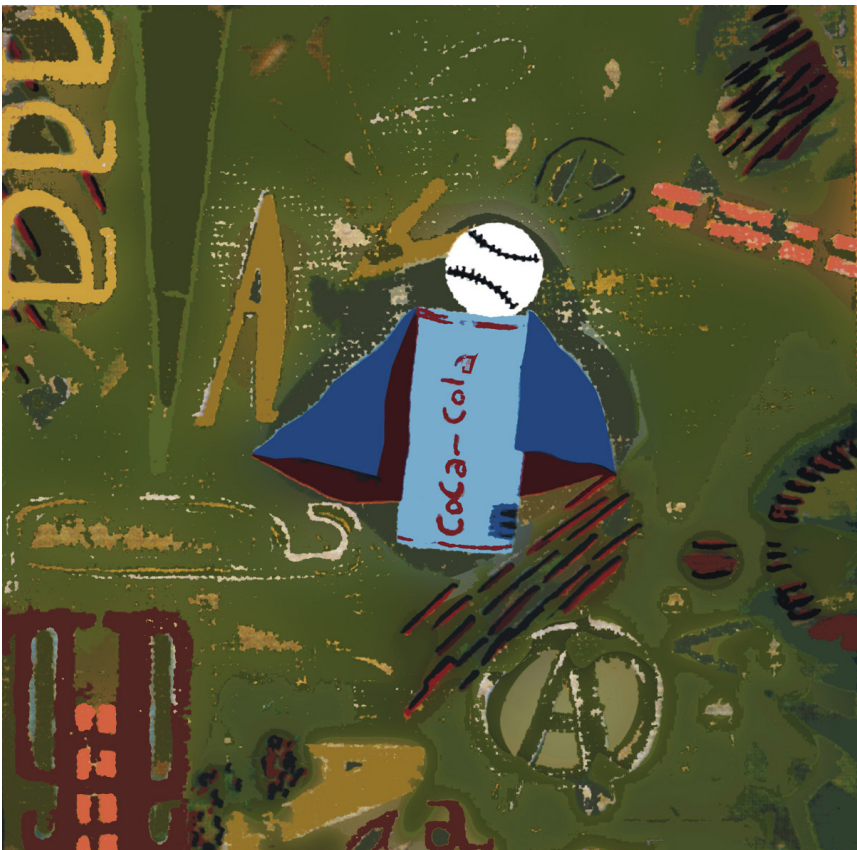

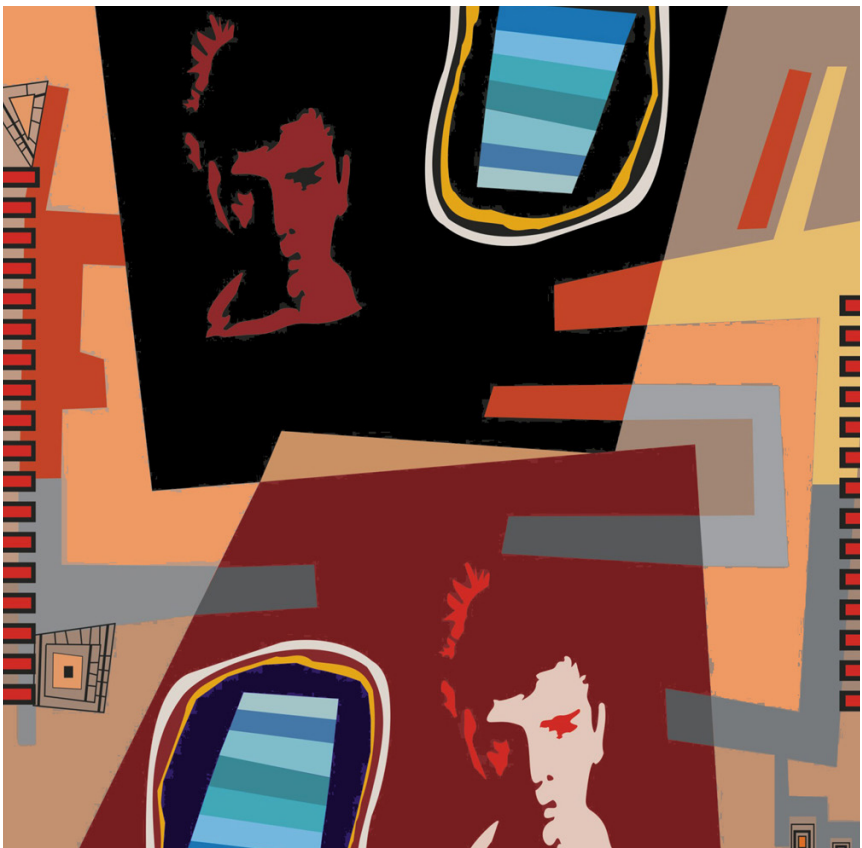
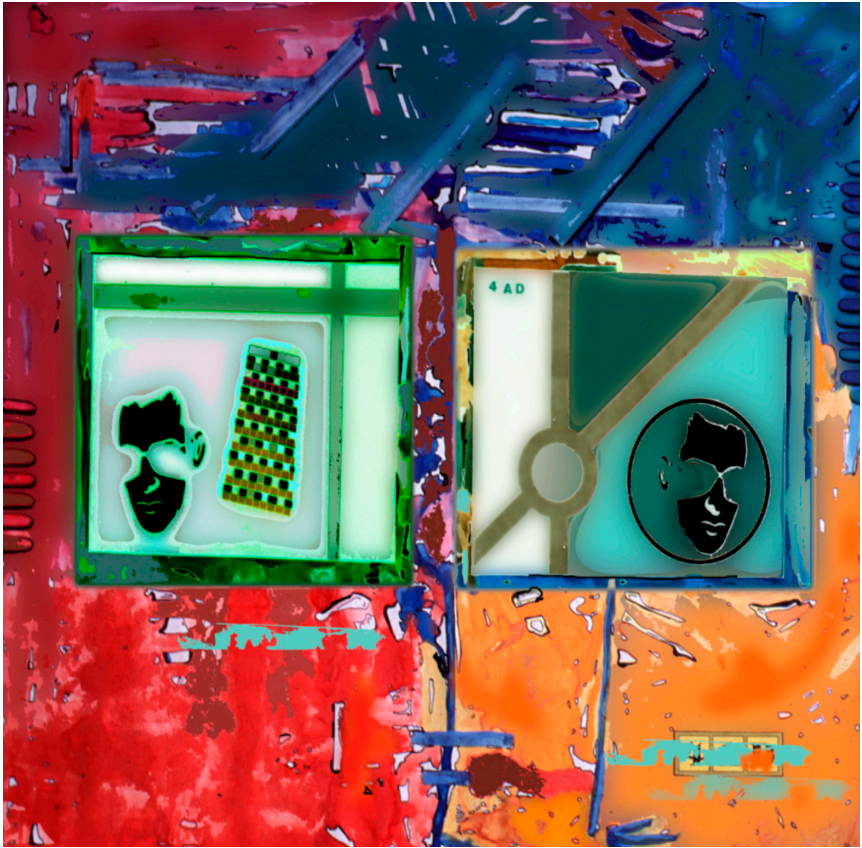

Dhoma
pa pamje

S
L

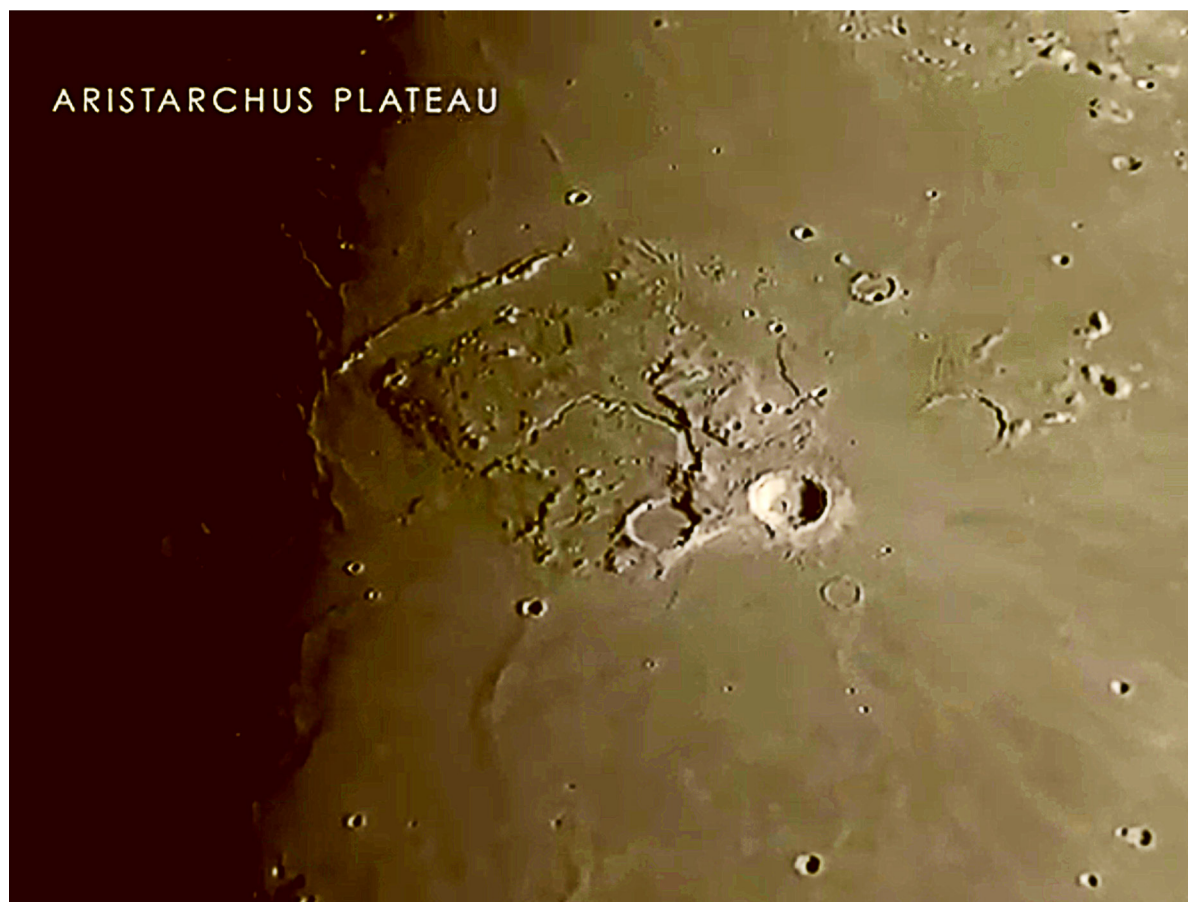

Room
without
a view

ARISTARCHUS PLATEAU

KUSH DO KËNDON ATJE
KUSHI PO KËNDON ATJE

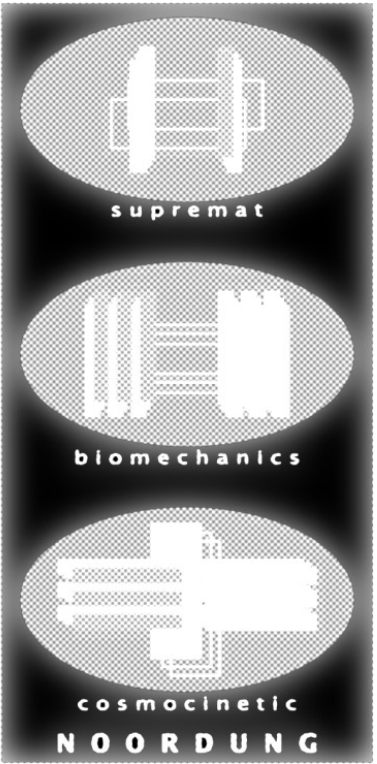
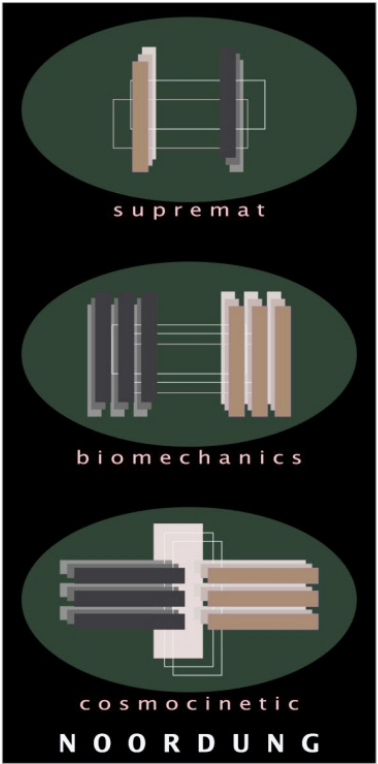
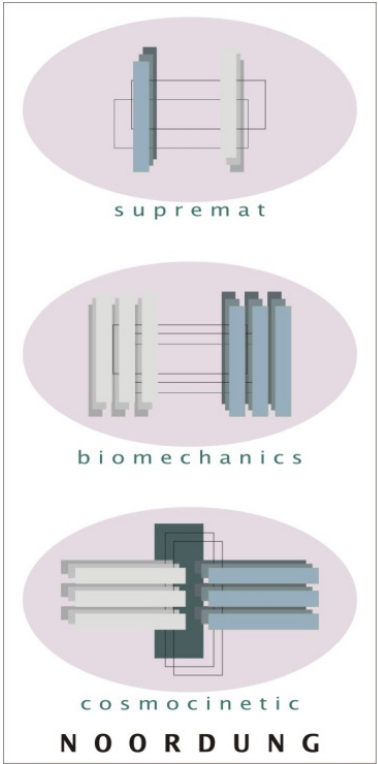

AVENY
meets

The
Residents

Lorik Sy

in m

BIG IN

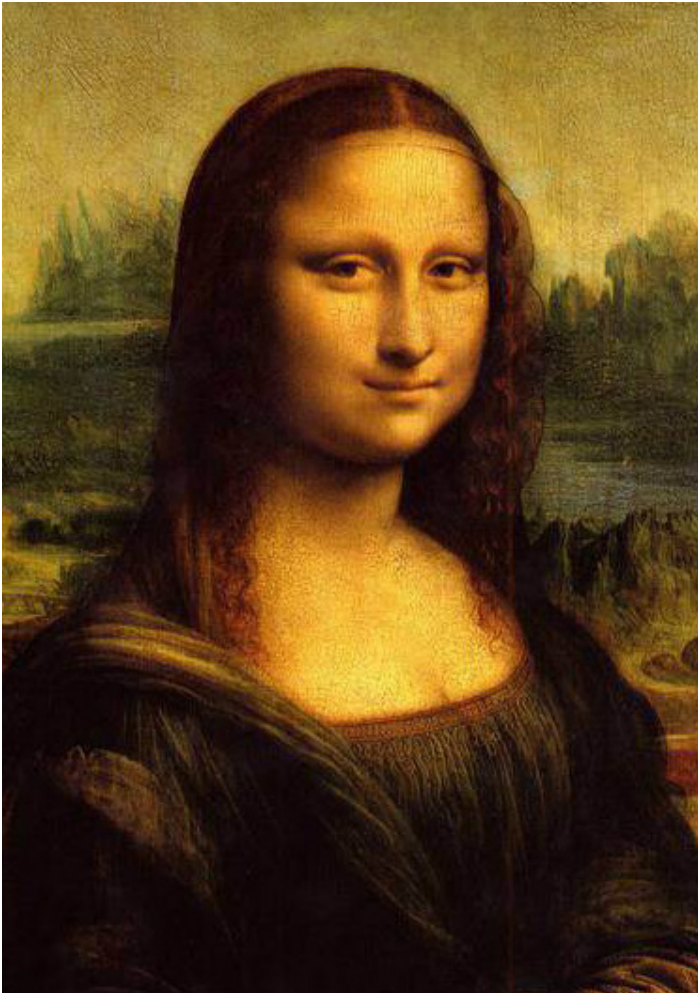

glejmani

movie

JAPAN

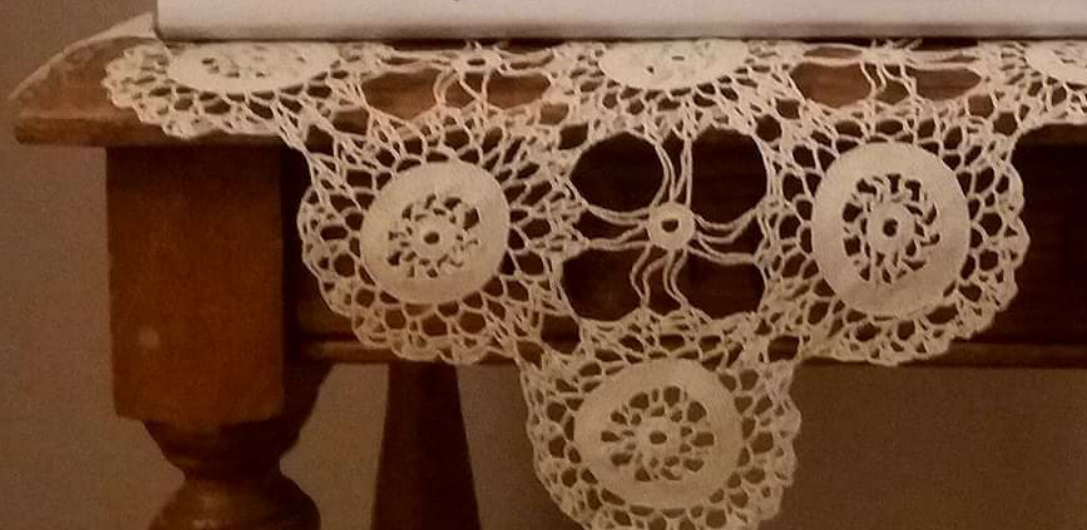

UNE BLEJ, PRANDA, ~~EXISTOJ~~ SHPE

R.D.

DISCOURSE OF THE METHOD

Video-
filUm

L

S

Video-
mOOvie

Joy Division had ther videoclip, while Bankrot had
never one for their Rabini song...

VIDEOSEX

Lorik Sylejmani u lind në Prishtinë në vitin 1972. Diplomoi në fakultetin e Arteve dega e Disenjit Grafik në vitin 1995. Studimet pas diplomike i përfundoi në vitin 1998 në temën "Prezantimi vizual dhe tipografik i dy artistëve nga Nju Jorku: Laurie Anderson dhe Lou Reed".

Nga viti 2008 e gjerë më sot ligjëron lëndët Histori e disenjit dhe Brending.

Autor i emisionit "Aveny" në televizion si dhe "PilotUnderground" në radio.

Ekspozitat vetanake:

2018 "Eja ta shohësh vetminë" – Galeria Kombëtare e Kosovës, Prishtinë, Kosovë

2017 "Glastonbury Festival 2017" – Press tend – pllakate, Glastonbury, Mbretëri e Bashkuar

2014 "Aveny takon The Residents" – multimediale – Sindikata, Prishtinë

2012 Chashama Gallery , Chelsea-Manhattan, New York SHBA

2012 Tirana Express – Tirana, Shqipëri

1998 Café Gallery "KOHA" – Prishtinë, Kosovë

1996 Café Gallery "CHELSEA" – Prishtinë, Kosovë

Ekspozita të zgjedhura kolektive:

2018 - 16th International Architecture Exhibition | La Biennale di Venezia; Eliza Hoxha Kurator/Arkitek; (ekipi i bashkëpunëtorëve)

2017 - Imago Mundi – Benetton Colection, Kulturni Centar, Sarajevë, BeH

2016 - New Amalogue – Mixer, Beograd, Sërbi

2015 - Miami Beach – SCOPE, Miami, SHBA

2015 - Art Now London, OXO Tower, Londer, Mretëri e Bashkuar

2015 - Expoziture, Pavilioni Richilieu – Louvre Museum, Paris, Francë

2014 - SCOPE Art Show, Miami, SHBA

2014 - Art Takes Times Square II, New York, SHBA

2014 – "PilotUnderground" – multimediale – Gegë, Prishtinë

2013 - Creatives Rising – Queens, New York, SHBA

2012 - Art Takes Times Square, Artist wanted, New York, SHBA

- 2011 - Galeria e Qytetit, Korçë, Shqipëri
- 2010 - The Centre – Bruksel – Belgjikë
- 2010 - Art in Mind exhibition, The Brick Lane Gallery, Londer , Mbretëri e Bashkuar
- 2010 – International Video Art Limousine Festival – Londer, Mbrëteri e Bashkuar
- 2009 - Çmimi ‘Muslim Mulliqi’, Galeria Kombëtare e Kosovës, Prishtinë
- 2009 - Në Rrjet – Galeria Expo Art, Prishtinë, Kosovë
- 2008 - Gallery Limunade – Prishtinë, Kosovë
- 2006 – “Temporary Identities” - Muzeu Shtetëror i Arteve, Novosibirsk – Rusi
- 2006 - Indiana International Video Art & Architecture festival – Indiana University, Art Gallery – SHBA
- 2006 - HUN Gallery – New York – SHBA
- 2005 - Urban Flesh and blood, International videoart screening. National Centre for Contemporary Arts. Kaliningrad - Rusi.
- 2005 - Çmimi ‘Muslim Mulliqi’, Galeria Kombëtare e Kosovës, Prishtinë
- 2005 - VIDEO GAME, Fortino di S. Antonio Abate (XIV sec.), Bari – Itali
- 2005 - Eros + Food, Associazione Pro Art – Galleria Sekanina Ferrara – Itali
- 2004 - ARTISTS OF F.U.N. – Arte Studio Clocchiatti – Udine – Itali
- 2004 - PLAY III – International Video Art Festival, Museo de Arte ‘Angel M. De Rosa’ - Junin, Buenos Aires Argjentinë
- 2004 - 17 Instant video festival – École Supérieure d’Art d’Aix-en-Provence – Marsej, Francë
- 2004 - Biennale internazionale di Ferrara, Salle dell’Imbarcadero del Castello Estense- Ferrara – Itali
- 2004 - Çmimi ‘Muslim Mulliqi’, Galeria Kombëtare e Kosovës, Prishtinë
- 2002 - EXPO – Java e dizenjtit Kososvar – Galeria Kombëtare e Kosovës, Prishtinë
- 1995 - Ekspozita tradicionale, Salloni i Nëntorit, Galeria ‘Hani I 2 Robertëve’ – Prishtinë, Kosovë
- 2017 - Autor i librit : Histori e dizenjtit dhe multimedias

Autor i emisioneve:

6 dokumentarë për Japoninë : “Japonia vendi i lindjes së diellit”, 2005

3 dokumentarë për Bienalen e Venedikut, 2007

7 dokumentarë për “Glastonbury festival” - UK, 2008, 2009, 2010 dhe 2011

Dokumentar për artisten multimediale Laurie Anderson, 2007

Dokumentar për bendin Laibach, 2008

TV - AVENY, 170 emisione nga 2003-2011

TV – Filozofema, producent artistik 2015

Radio – PilotUnderground, 2000 – 2018

Kurator:

2018 - “Alije Vokshi – Retrospektivë” – Galeria e MKRS, Prishtinë, Kosova

2017 - “Tregime Urbane të mbështjellura në rollne” – Mimoza Studenica, GMKRS, Prishtinë

2012 - Fashion Show, Flora Loshi, Swiss Diamond, Prishtinë, Kosova

2010 - Ko-kurator “White Wedding” – Bruksel, Belgjikë

2000 - Ko-kurator – “Ekspozita e te rinjëve” – Pallati i Rinisë – Prishtinë, Kosovë

Komision profesional:

2011 - “Artists of Tomorrow” – Galeria e Arteve të Kosovës – Prishtina, Kosovo

2010 - “Artists of Tomorrow” – Galeria e Arteve të Kosovës – Prishtina, Kosovo

Lorik Sylejmani, is born in Prishtina in 1972. He graduated from Faculty of Arts, department of Graphic Design in 1995. He finished his postgraduate studies in 1998 with the topic “Visual and typographic presentation of two New York Artists: Laurie Anderson and Lou Reed”.

Since 2008 he teaches Design History and Branding. He is author of “Aveny” show on TV and “Pilot Underground” on radio.

Solo exhibitions:

- 2018 - “Come and see loneliness” – National Galery of Kosovo – Prishtna, Kosovo
- 2017 - “Glastonbury Festival 2017” – Press tent - Posters , Glastonbury, UK
- 2014 - “Aveny Meets The Residents” – multimediale – Sindikata, Prishtina
- 2012 - Chashama Gallery, Chelesea, New York, USA
- 2012 - Tirana Express – Tirana, Albania
- 1998 - Café Gallery “KOHA” – Prishtina, Kosovo
- 1996 - Café Gallery “CHELSEA” – Prishtina, Kosovo

Selected group exhibitions:

- 2018 - 16th International Architecture Exhibition | La Biennale di Venezia; Eliza Hoxha Curator/Architect; (collaboration team)
- 2017 - Imago Mundi – Benetton Colection, Kulturni Centar, Sarajevo, BiH
- 2016 - New Analogue – Mixer, Belgrade, Serbia
- 2015 - Miami Beach – SCOPE, Miami USA
- 2015 - Art Now Fair, OXO Tower, London, UK
- 2015 - Exposure, Pavilion Richelieu – Louvre Museum, Paris, France
- 2014 - Miami Beach – SCOPE, Miami USA
- 2014 - Times Square – Eagle sotre – New York, USA
- 2014 - “PilotUnderground” – multimedial – Gegë, Prishtina, Kosovo
- 2013 - Creatives Rising – Queens, New York, USA
- 2012 - Art Takes Times Square, Artist wanted, New York, USA
- 2011 - City Gallery, Berat, Albania
- 2011 - International exhibition “Price Muslim Mulliqi” - National Gallery of

Kosovo,

2010 - Art in Mind exhibition, The Brick Lane Gallery, London, United Kingdom

2010 - International exhibition "Price Muslim Mulliqi" - National Gallery of Kosovo,

2010 - International Video Art Limousine Festival – London, United Kingdom

2009 - International exhibition "Price Muslim Mulliqi" - National Gallery of Kosovo,

2008 - Gallery Limunade – Prishtina, Kosovo

2006 - "Temporary Identities"- National Museum of Arts, Novosibirsk – Russia

2006 - HUN Gallery – New York - USA

2005 - VIDEO GAME, Fortino di S. Antonio Abate (XIV sec.), Bari – Italy

2005 - "Eros + Food", Associazione Pro Art – Galleria Sekanina Ferrara - Italy

2005 "Urban Flesh and blood", International videoart screening. National Centre for Contemporary Arts -Kaliningrad - Russia.

2004 - ARTISTS OF F.U.N. – Arte Studio Clocchiatti – Udine - Italy

2004 - PLAY III – International Video Art Festival, Museo de Arte 'Angel M. De Rosa' – Junin, Buenos Aires - Argentina

2004 - 17 Instant video festival – École Supérieure d'Art d'Aix-en-Provence – Marseille, France

2004 - Biennale internazionale di Ferrara, Salle dell'Imbarcadero del Castello Estense- Ferrara – Italy

2002 - EXPO – The week of Kosova's design– National Gallery of Kosovo – Prishtina

2017 - Author of book: History of Design and Multimedia

Curator:

2018 - "Alije Vokshi – Retrospective" – Curator, Galery of Ministry of CYS, Prishtina, Kosovo

2017 - "Tregime Urbane të mbështjellura në rollne" – Mimoza Studenica, GMK, Prishtina

2012 - Fashion Show, Flora Loshi, Swiss Diamond, Kosovo, Kosovo

2010 - Co-curator "White Wedding" – Brussels, Belgium

2000 - Co-curator – "Exhibition of youth Kosovo Artists" – Youth Arena – Prishtina, Kosovo

Professional Comission:

2011 – "Artists of Tomorrow" – National Galery –

Prishtina, Kosovo

2010 – “Artists of Tomorrow” – Galeria e Arteve të Kosovës – Prishtina, Kosovo

Author of programs:

6 documentaries about Japan, “Japan, the land of sunrise”, 2005

3 documentaries about Venice Biennale, 2007

5 documentaries from “Glastonbury festival” - UK, 2008, 2009 and 2010

Documentary about multimedial artist - Laurie Anderson, 2007

Documentary - band Laibach, 2008

TV show - AVENY, 170 programs – urban and experimental culture, 2003-2011

TV - Filozofema - director and artistic director 2015

Radio show - Pilot Underground 2000 –

